kılavuzumuz bilimsel sosyalizm, silahımız partimizdir

çark başak

türkiye işçi partisi merkez yayın organı

Yıl: 3 Sayı: 6 (50) 16 Temmuz 1978 Pazar 500 kuruş

KILAVUZUMUZ BİLİMSEL SOSYALİZM SİLAHIMIZ PARTİMİZDİR

GÖREV BAŞINA!

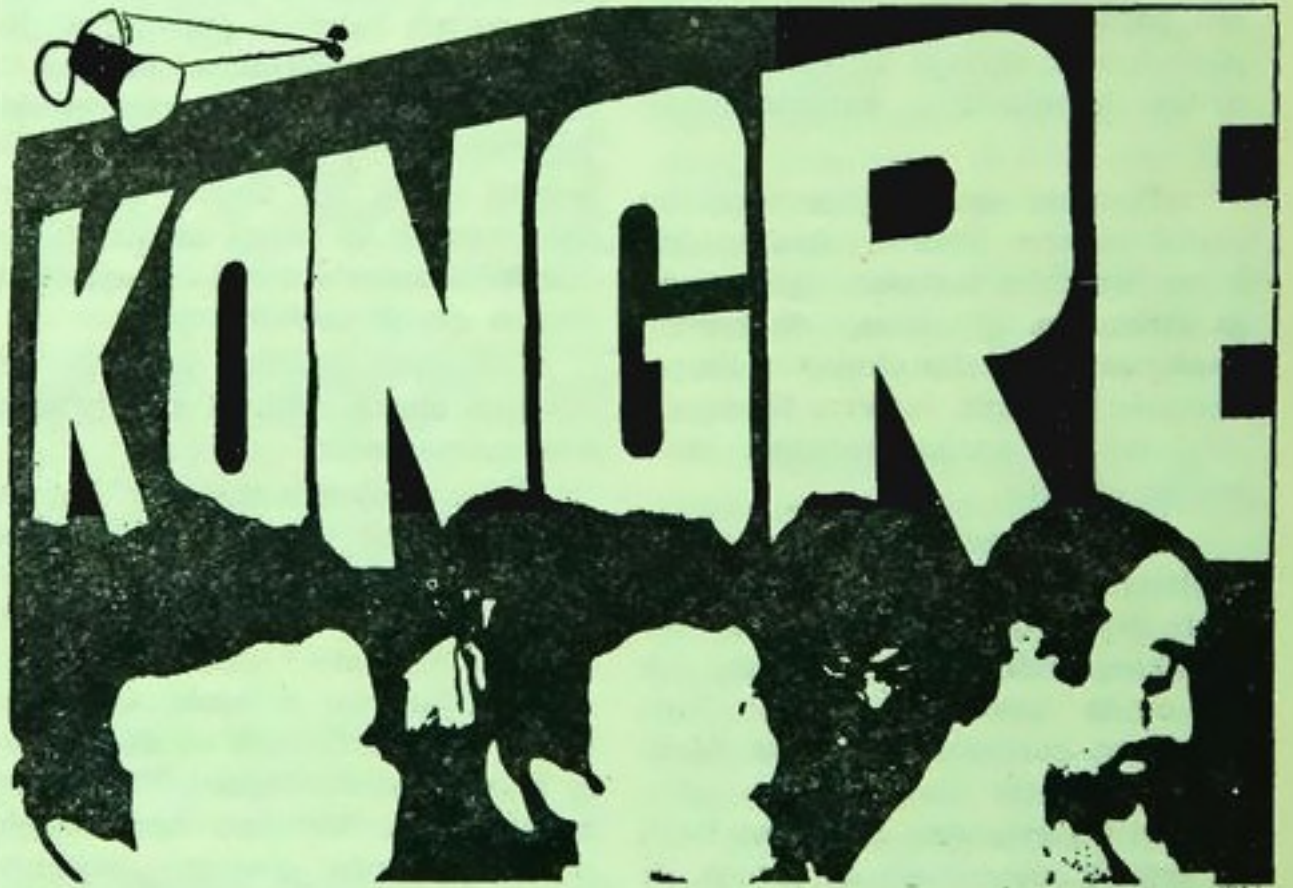
Bilimsel sosyalist partilerde kongreler parti yaşamının nirengi noktalarıdır. Her kademede örgütün sorunlarının en geniş özgürlük içinde tartışıldığı, sorunlara çözüm yolları arandığı en üst organ kongrelerdir. Partimizin 2. dönem kongreleri 1. dönem kongrelerden bu yana bütün parti çalışmalarını değerlendirerek önümüzdeki iki yıllık döneme ışık tutacak. Önümüzdeki iki yıllık dönemin ilçelerimiz, illerimiz ve bütün partimiz için işçi sınıfı içinde daha yoğun örgütlenme; öncü, militan işçileri saflarına kazanma dönemi olması için tartışacağız. Emekçi kitleler içinde örgütlenmemizi ve etkinliğimizi artırmak için ulaşmamız gereken hedefleri ortaya koyacağız.

İlçe kongrelerinden başlayarak 2. Büyük Kongremize ulaştığımızda örgütlü mücadelemizin deneylerini bilimsel sosyalizmin süzgecinden geçirmiş olacağız. 2. Kongre döneminden partimiz daha güçlü çıkacak. Daha ileri mevzilerde, daha etkin bir mücadelenin yolları aydınlanacak. Partimizin yüce bayrağı daha yükseklerde dalgalanacak.

Kongrelerimizde işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin, bilimsel sosyalist partisinin, TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİNİN üyeleri olmanın büyük onuruyla ÇARK BAŞAK'ı bir kere daha selamlıyacağız.

ÇARK BAŞAK

KONGRELER BAŞLADI

İSTANBUL : ADALAR, ÜSKÜDAR, EYÜP, ŞİŞLİ, BAKIRKÖY, YALOVA, GAZİOSMANPAŞA, KARTAL, FATİH, SARIYER, BEYKOZ, KADIKÖY;

İZMİR : KARŞIYAKA, TORBALI, BAYINDIR;

İÇEL : TARSUS;

ZONGULDAK : KDZ. EREĞLİ İlçe kongreleri yapıldı.

Doğuya gönderilen parti heyeti olayları yerinde inceledi:

Doğu'daki Olayları Boşa Çıkaracak Asıl Güvence Halk Kitlelerindeki Uyanışdır

Başkanlık Kurulu son Hakkari olaylarını yöreye gönderilen Parti heyetinin raporu çerçevesinde görüşmüş ve 17.7.1978 tarihli aşağıdaki bildirinin yayınlanmasını kararlaştırmıştır :

Türkiye İşçi Partisi Merkez Yönetim Kurulu'nun son toplantısında verdiği görevle Genel Sekreter Nihat Sargın başkanlığında Merkez Disiplin Kurulu üyesi Dr. Tarık Ziya Ekinci ve Siverek İlçe Başkanı Av. Necati Siyahkan'dan kurulu Parti heyeti Van ve Hakkari yöresinde incelemelerini tamamlamışlardır. Resmi yetkililerle birlikte çok sayıda yurttaşla da görüşen heyet üyelerinin raporu Genel Sekreter tarafından Başkanlık Kuruluna sunulmuştur. Rapor ve açıklamaların ışığında durumu görüşen Başkanlık Kurulu, görüşlerinin aşağıdaki biçimde kamuoyuna sunulmasını kararlaştırmıştır.

«Bir süre önce Hakkari dolaylarında binlerce kişinin fiilen katıldığı ve çok daha fazlasını ilgilendirdiği açık olan, gazetelere de kısmen yansıyan çatışmalar olmuştur. Bu çatışmalar sırasında yüzlerce ölü ve yaralı verilmiş, ayrıca kazanan taraf esirler almıştır.

«Edinilen bilgilere göre olayın başlangıcında Kuzey Irak'ta biri Semdinli, diğeri Çukurca ilçelerinin hemen karşısında, Türkiye sınırının çok yakınında üslenmiş bulunan Kürt demokrat hareketinin «Geçici Komite» ve «Birleşik Ulusal Cephe» adlarındaki iki kolundan ikincisine bağlı ve değişik söylentilere göre 1000 ile 1800 kişi arasındaki bir grup, hangi kaynaklardan ve ne yolla aldığı açıklanmayan, fakat kolayca tahmin edilebilecek «güvenceler» altında Kuzeybatı Irak bölgesine geçmek üzere bir yay çizecek biçimde Türkiye - Irak - İran arasındaki köşeden sınırı geçerek Şemdinli Yüksekova üzerinden Hakkari'nin kuzeyine doğru harekete koyulmuş, bazı çatışmalardan sonra diğer tarafça Hakkari kentinin 15 Km. kadar civarında kesin olarak pusuya düşürülmüştür. Böylece ölü, yaralı ve aralarında önde gelen kişilerin de bulunduğu esirleriyle, hareketin daha soldaki ilerici kanadı önemli bir darbe yemiştir.

İl merkezinin hemen yanıbaşında cereyan eden bu çatışmalar sırasında resmi kolluk kuvvetleri, helikopterle izlemenin ve çatışmadan sonra ölü ve yaralıları toplamanın dışında ortada görünmemiştir. Çatışmaların aralıklı olarak sürdürüldüğü ve gazetelere yansıdığı sırada Genel Kurmay Başkanı, İçişleri Bakanı ve nihayet Başbakan Bülent Ecevit ve beraberindekiler olmak üzere devlet ve hükümetin en üst kademelerinde yer alanlar başka gerekçelerle olay yöresine gelmişler, incelemelerde bulunmuşlar; fakat hem belirtilen «resmen seyirci kalmak» durumu sürdürülmüş, hem de Türkiye içinde ve sınırdan bu kadar kilometre içerde meydana gelen böylesine ciddi ve önemli olayla ilgili olarak, gazetelerdeki yetersiz ve bazan da çarpıtılmış bilgilerin dışında resmi bir açıklama yapma gereği duyulmamıştır.

Durumun şimdilik yatışmış görünmesi olayın ciddiyet ve ağırlığını azaltmamaktadır.

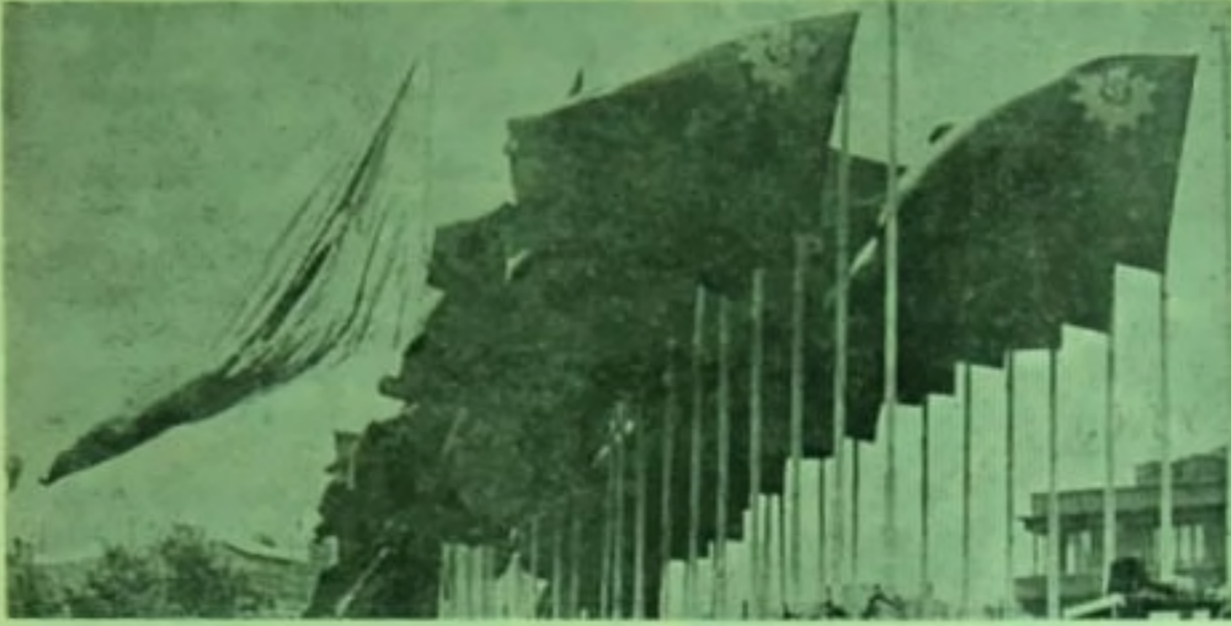
Önce, olayın insani bir boyutu vardır. Gerek yasalarımız, gerekse Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Bildirisi'nden son Helsinki Nihai Senedi'ne kadar uzanan onayladığımız bir dizi uluslararası anlaşma uyarınca, hangi uyruktan olursa olsun ve hangi kimliği taşırsa taşısın, Türkiye sınırları içinde bulunan her insanın herşeyden önce «yaşamı» yasalarımız ve buna bağlı olarak devletçe güvence altında bulunma durumundadır. Oysa belirtilen olayda bu güvence yok sayılmıştır.

Ayrıca, olayın adli bir boyutu olmak gerekir. Türkiye içinde bazı kimselerin diğerlerini yaralamaları, öldürmeleri hatta esir almaları ve daha da vahim olarak önceden resmi veya gayrı resmi «güvenceler» ve sonra en azından tuzağa düşürülmeye seyirci kalmak ve böylece iç ve dış hukukun ve yasaların açıkça çiğnenmesi söz konusu iken bunlara ilişkin olarak resmi bir adli kovuşturma yapılmış ve yapılmakta olduğuna dair hiç bir belirti yoktur.

Nihayet olayın politik boyutu vardır. Şimdiye kadar Türkiye sınırları dışında oluşmakta olan olaylar Türkiye içine taşırılmış ve son olayın geçtiği yörelerde ikamet etmekte bulunan vatandaşlar ve bağlı oldukları aşiretleri ister istemez olayda taraf durumuna itilmiştir. Son olayın birdenbire ve tesadüfen ortaya çıkmayacağı, olayların bugünkü boyuta erişmesinde Irak'taki geniş çaplı hareketin sona ermiş göründüğü üç yıldan beri MC hükümetleri döneminde bir takım resmi güçlerin, hesaplı çalışmalarının yattığı muhakkak olup bu, doğrulayan bilgiler ve söylentiler biryana en basit mantık gereğidir. Yurdun her yöresinde faşizmin tırmandırılışını planlayan ve yöneten resmi ve gayrı resmi karanlık güçlerin bu oluşumdaki etkileri, bölücülük ve ayrılıkçılık sözde iddialarına hak kazandırabilmek, böylece ülkeyi sonu belirsiz karanlık bir ortama sürükleyebilmek, tam olarak faşizmin ve gericiliğin sultasına düşürebilmek için gerekçe olarak kullanabilmek üzere Doğu illerimizde ve sınır boylarında yaşayanların taraflar haline getirilerek biribirine düşürülme, karışıklığa yol açma, hatta resmi kolluk kuvvetlerine karşı yönelmiş görünümlü hareketlere olanak yaratma konusundaki gayretleri da söz götürmez. Aynı şekilde, hem dünyadaki önemli bir petrol bölgesi olarak hem de Avrupa, Asya ve Afrika'nın buluştuğu stratejik durumundan dolayı Ortadoğu'nun sınırdaş ülkelerindeki anti emperyalist ve ilerici gelişmeleri durdurmak veya zayıflatmak, diğer yandan da aynı bölgedeki ilerici demokrat halk hareketini birbirine düşürüp parçalamak veya tam kontrolu altında tutabilmek konusunda başını ABD'nin çektiği emperyalizm ve uluslararası gericiliğin söz konusu ülkelerdeki fa-

Devamı 11. Sayfa'da

Görevimiz Kongrelerde Parti Bayrağını Yükseltmektir

Merkez Yönetim Kurulumuzun ikinci dönem kongrelerini açma kararından sonra bütün örgütlerimiz kongre hazırlıklarını yoğunlaştırdılar. 1 Haziran'dan itibaren yapılmasına başlanılan kongrelerden Parti merkezine ulaşan haberleri ve kongrelere sunulan raporlardan özetleri bu sayıdan başlayarak **ÇARK BAŞAK**'da yayınlamaya başlıyoruz.

ÇARK BAŞAK sayfalarının sınırlı oluşu raporları aynen yayınlamaya ve bütün raporlardan örnekler almaya olanak vermiyor. Ayrıca raporlar üzerine söz alan delege arkadaşlarımızın özgün eleştiri ve önerilerini de aktaramıyoruz.

İlçe kongrelerini dönemin ilk aylarında tamamlamak için takvimlerini hazırlayan il örgütlerimiz ilçe kongrelerini yapıyorlar. Birçok ilimizde kongrelerin başlamasından önce ilçelerde «işçi sınıfı partilerinde kongrelerin yeri ve önemi» konulu eğitim programları uygulandı. Üye ve aday üyelerin katıldığı bu çalışma bazı ilçelerin kendi lokallerinde yapılırken bazı ilçelerde de salon tutuldu.

Bu seminerlerde işçi sınıfı partilerinin mücadele tarihinde kongrelerin yeri ile birlikte özel olarak da Partimizin bu dönem kongrelerinin önemi belirtilerek önümüzdeki görevler üzerinde duruldu. Bu dönem kongreler her kademede örgütlerimizin mücadele hedeflerini belirleyecek, bu hedeflere ulaşma için nasıl bir örgütlenme ve mücadele verileceğini ortaya koyacak. İlçe kongrelerinden başlayarak Büyük Kongremize kadar adım adım yükselerek Partimizi bu kongre döneminden daha güçlü çıkaracağız.

Bu anlayışla kongreler dönemi çalışmalarına başlayan İl Yönetim Kurullarımız yalnızca bütün ilçelerinde kongre yapmaya değil, aynı zamanda kongreler döneminin bütün ilçeler için bir sıçrama noktası olmasına çalışıyorlar. Bütün ilçelerinde eksiksiz olarak kongre yapmak için bir süredir ilçe çalışmalarına hız veren il örgütlerimiz bu çalışmalar sırasında yeni üyeler kazanmayı, lokali olmayan ilçelerin lokale sahip olmasını ve örgütsel işleyişin gelişmesini asla göz ardı etmiyorlar. Kırsal alanda bulunan ve büyük ilçe örgütlerine göre daha zor örgütlenen birçok ilçede kongre hazırlıkları aynı zamanda yeniden örgütlenme, örgütlenmeyi geliştirmenin aracı olarak değerlendiriliyor.

Kongreleri yalnızca yeni yönetim kurullarının, üst kurul kongresi için delegelerin seçildiği formalite toplantılar olarak ele almak gibi sığ bir anlayışın bilimsel sosyalist partilerde yeri olmadığı açıktır. Her kademede yetki ve sorumlulukları içinde canlı ve yaratıcı bir tartışma sonucunda gelişecek olan Partimizde de kongreler en önemli Parti organıdır.

Bütün Partililer «İlçe çevresinde parti meselelerini ve Parti'nin etkinliğini artıcı tedbirleri görüşmek, yurt ve dünya olaylarını tüzük, program ve üst organların kararları ışığında tartışıp, bu kararların ilçe çapında yürürlük ve gerçeklik kazanmasının somut yollarını incelemek ve karara bağlamakla» görevli ilçe kongresine katkıda bulunmanın, böylece Partimizi güçlendirmek için bir kez daha omuz omuza vermenin heyecanı içindeler.

İSTANBUL—ŞİŞLİ İLÇE KONGRESİ YAPILDI

1 Temmuz Pazar günü yapılan Şişli İlçe kongresine Merkez Yönetim Kurulu üyesi Dinçel DOĞU da katıldı ve bir konuşma yaptı. Konuşmasında özellikle Partimizin önünde bulunan görevler üzerinde duran DOĞU arkadaşın konuşması kısa bir özetle şöyle :

«En gerici burjuva partilerinin oluşturduğu MC'nin yerine iktidar olan CHP hükümeti de kapitalizmin çözümsüzlüğü içinde bocalamaktadır. Kapitalist sistem içinde kalındıkça sömürü devam edecektir. Günümüzde geri kalmış ülkelerin kapitalist yoldan kalkınıp gelişmiş ülkeler düzeyine ulaşması mümkün değildir. Kapitalizm geniş kitlelere baskı ve sömürüden başka çözüm getirmiyor. CHP'nin bulduğu çözüm de sendikal özgürlükleri kısmak, ücretleri dondurmak oluyor.

CHP hükümetinin politikası, kendi partisinin tabanı, CHP'yi desteklemiş kitleler tarafından da onaylanmıyor, tepki ile karşılanıyor. İşçi ve emekçi kitleler CHP'den de «umut» kesmekte, yeni bir arayış içine hızla girmektedirler. Kapitalizm içinde burjuva partilerinin işçi ve emekçiler için hiçbir zaman gerçek umut olamıyacağı açıkça kavranıyor. Sosyalizm için mücadele safları güçleniyor. Partimizin üye kazanma hızının artması, örgütlerimizdeki gelişme bunun somut işaretleridir. Bu süreç hızlanarak devam edecektir. Partimiz kitlelerle sağlam bağlar kurarak, kitle gücünü arttırarak mücadelesini sürdürmektedir. Bu yolda önümüze çıkacak bütün engelleri aşmasını, her türlü oyunu bozmasını bileceğiz.

Düzenden kopmakta olan işçi ve emekçi kitleleri kapitalist sistem içinde tutmak için burjuvazi her türlü yolu denemektedir. Faşist Hareket partisinin sahte sol sloganlarla ortaya çıkması, emperyalizme ve kapitalizme karşı görünmesi bundandır. Maocuların İşçi Köylü Partisi adıyla ortaya sürülmeleri bundandır.

İşçi ve emekçi kitlelerdeki arayışı, sola açılmayı önlemek, Türkiye İşçi Partisi'nin önünü kesmek için yeni engeller bulunmaya çalışılacaktır. Sol hatta sosyalizm adına hareket eden icazetli ve güdümlü bir yeni parti kurulması gündeme getirilmek isteniyor. Sendikal harekete dayanarak güçlü gösterilmeye çalışılacak bu türden girişimler bugün ya da yarın, ama çok geç olmayan bir zamanda silinip giderler. Sendikalara ekonomik, demokratik görevleri aşarak politik örgüt işlevini yüklemenin yanlışını daha dün yaşadık.

Sendikalardan parti yaratmak, sendika yöneticilerini işçi sınıfı hareketinin politik mücadelesinin de doğal yöneticileriymiş gibi görmek çoktan mahkum edilmiş, çıkmaz yol olduğu ortaya çıkmış düşüncelerdir, yöntemlerdir.

1962'lerde TİP'in önünü kesmek için Türk-İş yöneticileri «Çalışanlar Partisi» kurmaya çalıştılar, başaramadılar. Oyunları çabuk bozuldu. Bu türden hesapların boşa çıktığı yakın tarihimizde çok görüldü. Bundan sonra da görülecek. Bilimsel sosyalizmden sapmalar, anti-sovyetizme, anti-komünizme işçi sınıfı hareketi içinde yer yoktur.

Partimizin örgütlenmesi, kitle gücünü hızla artırması için her günkünden daha çok mücadele etmeliyiz. Bütün güçlerimizi cepheye sürmeliyiz. Yeni zaferler kazanmak için bütün şartlar uygundur. Ve mutlaka kazanacağız.»

İlçe Yönetim Kurulunun kongreye sunduğu teksir edilerek üyelere dağıttığı 23 sayfalık rapordan bazı bölümleri aktarıyoruz.

Rapor'da yazdığı sunuşta Yönetim Kurulu şöyle diyor:

«İki yıl önce, Şişli İlçesi Yönetim Kurulu olarak aldığımız görevi bugün ilçemizin en üst organı olan İlçe Kongresine ve Kongre divanına devrediyoruz.

İki yıl boyunca, tüm dünyada sosyalizmin kapitalizme karşı kesin ve sonsuz galibiyeti için verilen bilimsel sosyalist mücadelenin bir parçası olduğumuzu unutmadan onurlu görevimizi yerine getirmeye çalıştık.

Görevimizi devrederken, devrimci mücadelemizle ilgili her konunun, her problemin ayrıntılarıyla tartışılacağına, değerlendirileceğine ve elde edilecek önerilerle, alınan sonuçlarla önümüzde bulunan kaçınılmaz görevlerin üstesinden geleceğimize inanıyoruz.

Kongremiz hepimize kutlu olsun.»

İki kongre arasında dünya ve yurttaki gelişmelerin ve bu gelişmelerin partimiz açısından anlamının ele alındığı ilk bölümden sonra 1. Kongreden bu yana ilçe çalışmaları irdeleniyor.

Örgüt çalışmalarının ve durumunun değerlendirildiği, sorunların cesaretle ele alındığı 12 sayfadan sonra, «Üye Durumu», «Mali konu ve Yayın konusu», «Gürbirliği», «Çalışma Ekipleri» gibi özel bölümler yer alıyor.

«Güçbirliği» başlıklı bölüm özetle şu görüşlere yer veriyor:

«Anti faşist, anti emperyalist güç ve eylem birliği konusu bildiğimiz gibi partimizin demokrasi bildirgesinde ve birinci büyük kongre kararlarında da yer almıştır.

1977 yaz ayı içerisinde kısaca eylem birliği diye tanımlayacağımız çalışmalar yoğunlaştı. Merkez Yönetim Kurulumuz 13—14 Ağustos 1977 tarihli toplantısında eylem birliği konusunu tahlil etti ve ana ilkelerini saptadı.

«Maden-İş 6. bölgede yapılan toplantılar bildiğimiz bir siyasi görüşün UDC dayatmasına maruz kaldı. Birlik çağrılarının ana ilkelerinden biri olan eşit haklarla katılmak, ideolojik ayrılıkları geri plana atıp güçbirliği için ortak yönler aramak yerine, olursa UDC olur, olmazsa bu iş de biter anlayışı bir süre sonra toplantıların anlamsız kalmasına yol açtı. Daha sonra da UDC dayatmasında bulunanlar yalnız kaldılar ve sessiz sedasız çalışmalarını durdurdular. Bu durum tüm bölgelerde böyle sonuçlandı. UDC sloganı ile başlayan bir yanıyla somut hedeflerden yoksun öte yanıyla da ideolojik dayatmalarla dolu birlik çağrıları kendi görüşlerini yayınlayan yayın organlarındaki gayri ciddi haberlerle, altında bol imza bulunan basın bildirilerine rağmen hayata geçmedi. Duvarlardaki «UDC'de Birleş» çağrıları da silindi, eridi, kapanıp gitti.

Eylem ve güçbirliği konusundaki bu yanlış tutum yalnızca kendi yanlışıyla sönüp gitmedi. Gelecekte mutlaka sağlanacak olan birlik konusunda kötü bir örnek oldu. Bundan sonraki birlik çağrıları konusunda gereksiz kuşkulara veya tavır yanlışlıklarına yol açabilecek bir örnek oldu.

«CHP Beşiktaş ilçesiyle bu konuda yapılan görüşmeler ise başka bilgiler getirdi. CHP Haziran seçimlerinden iktidar olarak çıkamamıştı, ama yerel seçimlerin sonuçlarından çok şeyler umuyordu. Genel Merkez Ecevit'in dile getirdiği gibi memleketi cephelere bölmemek bahanesiyle birlik çağrılarını ciddiye almadı. Beşiktaş CHP ilçesinde Genel Merkez yanlısı kesimin çoğunlukta olması nedeniyle görüşmenin tüm olumlu havasına rağmen güçbirliği konusunda belirgin adım atılamadı. İlçe yönetimi Genel Merkez yanlısı olmasa da sonuç pek değişik olmayacaktı. Çünkü CHP kitlelerle birlikte mücadeleyi istemiyordu. O sadece kitlelerin oyunu istiyor ve iktidara gelirsem saldırıları önlerim anlayışıyla hareket ediyordu.

«Bir semt gençlik örgütüyle yapılan görüşme bir başka eğilimi ortaya koydu. Yöneticiler goşizme eğilimliydiler, Dev-Genç görüşüne bağlıydılar. Görüşme bu kişilerin eylem birliği konusunda hazırlıksız olduğunu ortaya koydu. Konu üzerinde somut düşünceleri yoktu. İlke olarak eylem birliğine karşı olmadıklarını belirtirken bu konuda kendilerinin hareketsiz oldukları belliydi. Eylembirliğinden önce üst yönetici kadrolar arasında planlanmasını, somutlanmasını bekliyorlardı.

«Hisarüstündeki dernekle yapılan görüşmeyi de bu çerçevede görebiliriz. Çeşitli sapık akımlardan kimselerin yönetiminde bulunan dernek bu konuda somut herhangi bir görüşe sahip değildi. Görüşme olumlu ama ilerisi için kısır kaldı.

«Anlaşıldığı gibi görüşme yapılan yerler aynı zamanda eylem birliği yapılabilecek kesimlerin tümünden birer örnekti. Deneylerimizden çıkan sonuçları ve eylembirliği çalışmalarımızda dikkate almamız gereken hususları şöyle özetleyebiliriz:

1 — Eşit şartlar altında, dayatmalardan uzak, ideolojik ve örgütsel bağımsızlığı zedelemeyen ve «Örgütlü Birleşik Güç Yenilmez» broşüründe topluca dile getirilen yaklaşımımızı bıkmadan, usanmadan açıklamalı karşımızdakileri eylem birliği konusunda kuşkulu ve önyargılı olmaktan arındırmalıyız.

2 — Görüşme yaptığımız kuruluşların politik yapılarını gözönünde tutarak yaklaşımlarımızı ana ilkeler çerçevesinde politik esneklik içinde sürdürmeliyiz.

3 — Ortak eylemler dışında ideolojik ve örgütsel bağımsızlığın karşılıklı olarak devam ettirileceği ilkesini özellikle vurgulamalıyız. Eylembirliği konusunda ilk adımları alabildiğince somut ve kitleyle doğrudan ilgili konulara, hatta başlangıç olarak ilk ağızda politik olmayan ama kitleyi ilgilendiren sorunlar çerçevesinde ortak çalışma olarak atmalıyız.

4 — Eylembirliği konusundaki görüşmeler giderek soyut politik tar-

tışmalara örgütlerin, kuruluşların birbirlerinden ayrı düşündükleri konulara, çeşitli akımlarca kaydırılmaktadır. Örneğin eylembirliği ko-

5 — Eylem birliği konusunda çeşitli örgüt birimleri önce üst yöneticilerin harekete geçmelerini beklemekte ve üstten bu konuda bir tavır gelmedikçe kendileri de hareketsiz kalmayı seçmektedirler. Oysa eylembirliği konusunda üst düzeyde çeşitli doğru yaklaşımların oluşabilmesi için tabanda bir takım yaklaşımların ve ortak çalışmaların olması gerekmektedir.

«Bu deneyler giderek eylembirliği yapabilecek kuruluşlara, onların yönetimlerine bilgi kaynağı teşkil edecektir. Çalışmalarımızda ilişki kurduğumuz birimleri bu konuda insiyatiflerini kullanmaya teşvik etmeliyiz.

«Türkiye İşçi Partililer faşizme, emperyalizme ve doğaldır ki şövenizme ve feodal baskılara karşı eylem birliğinin, güç birliğinin en kararlı ve ısrarlı savunucularıdırlar ve öyle olmaya devam edeceklerdir. Önümüzdeki yeni çalışma döneminde ilçemiz bu konuda yoğun bir çalışmayı başlatmak durumundadır.»

İSTANBUL KARTAL İLÇE KONGRESİ

Kartal İlçe Kongresine yönetim kurulunca sunulan rapor teksir edilerek üyelere dağıtıldı. 21 sayfalık raporun birinci bölümünde ilçedeki çeşitli politik örgütlenmelerin durumları inceleniyor. Fabrikaların, sendikal hareketlerin ve kitle örgütlerinin incelenmesinden sonra ilçedeki işçi hareketleri ile gençlik üzerinde durulan bu bölümden sonra ilçe örgütünün çalışmaları ve sorunlarının ele alındığı ikinci bölüm «Üye Durumu» ile başlıyor:

«Üye ve aday üyelerimizin % 69 büro ve sanayi işçisi, % 8 öğrenci % 19 serbest meslek sahibi % 3 ise diğerleri (ev kadını emekli vs.) kategorisindedir. Sanayi içilerinin tüm üye ve aday üyelere oranı % 50 dir.

«İşçi sınıfı içindeki en diri canlı ve mücadeleci unsurları partimize kazanmaya çalışırken «parti dışında biraz yetişsin» ve benzeri gibi yanlışlara düşmemek, en iyi okulun parti olduğunu unutmamak gerek. Aynı zamanda aday üyelik süresi sadece deneme değil yetişme dönemidir de. İlçe yönetimi olarak bu dönemi verimli bir şekilde değerlendirdiğimizi söyliyemeyiz. Başta yönetim kurulları olmak üzere tüm ekip başkan ve üyelerine daha büyük gayretler düşmektedir. Bu nedenle ekipler eliyle üyeler kazanma artan oranda işlerliğe kavuştukça militan üye sayımız ve partimizin etkinliği daha da artacaktır. Övünçle belirtebiliriz ki bu konu çalışma ekiplerimizin gündemine girmeye başlamıştır.

«Diğer emekçi kesimlerden de üye kazanma sorununu gözardı etmiyeceğiz. Parti görüşlerini toplumun tüm kesimlerinde yayma bu kesimlerden de yeni üye kazanmakla mümkündür. Özellikle gençlik ve öğrenci gençlik arasındaki sağlıklı unsurları partiye kazanmak zorundayız.»

«Çalışma Ekipleri» bölümünde ilçede genelgesiyle birlikte büroların ekibe dönüşmesiyle başlayan deneyin özellikle 1976 yaz aylarında gelişmeye başladığı belirtiliyor. Daha 1976 yaz aylarında biri işyeri, üçü işyerine yönelik, bir de semt ekibi olmak üzere beş çalışma ekibine sahip olan Kartal ilçesi raporu bu konuda özetle şu görüşlere yer veriyor:

«Göreve başladığımızdan bugüne kadar ekipler ile ilgili olarak saptayabildiğimiz ve vurgulanmasının önemine inandığımız noktaları sunmak istiyoruz.

1 — Çalışma ekiplerinin hedefleri kalıcı olmalıdır:

Bölgemizin işçi eylemleri bakımından hareketli olması hergün gündemimize yeni örgütlenme hedefleri ve olanakları sokmaktadır. Fakat mevcut kadrolarımızla bunların tümüne yetişmek ve yönlendirmek olanaksızdır. O halde seçilmiş bölgelerde ve işyerlerinde kalıcı, güçlü ilişkiler kurarak aynı zamanda yeni hedeflere ulaşmayı da gözardı etmeden çalışmamız gerekiyor.

2 — Ekiplerin Çalışma ve Örgütlenme Alanları Sağlıklı Saptanmalıdır:

Ekiplerin alanları üstesinden gelebilecekleri genişlikte ise kalıcı ilişkiler kurulabilmekte ve bu ilişkiler giderek politik dostluklara doğru gelişmektedir. Aksi halde özellikle yönelik ekiplerin çevre halkı ile ilişki kurması zorlaşmakta belirli periyotlarda yayın dağıtma durumuna düşülmektedir.

3 — Çalışma Ekipleri Düzenli ve Gündemli Toplanmayı Başarmalıdır:

Çalışma ekipleri genelgesinin «haftada bir toplanma» görevini kesinlikle biçimsel bir zorlama olarak görmemek gerekir. Düzenli ve gündemli toplanabilme ekip üyelerinin bilinçli disiplin kazanmasının ilk adımıdır.

4 — Rapor mekanizması etkinlik ve işlerlik kazandırmalıdır:

Yazılı rapor uygulamasının daha da geliştirilmesi zorunludur. Önceleri bazı arkadaşlarımıza bürokratik bir uygulama gibi gelen bu mekanizma örgüt içi kan dolaşımının, kademeler arası bilgi aktarımının en güvenilir yoludur. Aynı şey ilçe ile İl arasında da geçerli olmalıdır. İlimizde bu uygulamayı başlatan ilk ilçe olmamızdan gurur duyuyoruz. Fakat hemen bir eksikliğimizide belirtelim. Ekip raporlarının tek tek yazılı olarak cevaplandırılması yani karşı-rapor mekanizmasının işletilmesi gerekmekteydi.

5 — Ekibin İşlerlik Kazanmasında Ekip Başkanının Titizlikle Seçilmesinin Payı Büyüktür.

İlçemizdeki deneylerden ekip başkanının belli bir ideolojik yetkinlikte ve insiyatif sahibi olması veya bunların eksikliğine rağmen görevinin önemini kavraması durumunda ekibin başarılı çalışmalar yaptığını gözledik.

6 — Ekip İçindeki Sağlıklı İş Bölümü Çalışmaları Etkinleştirir:

Ekip başkanı kadar, başkan yardımcısının ve ekibin diğer üyelerinin kendi içinde görev bölüşümü yapmasının bugünkü koşullarda yararlı olduğu kanısındayız.

7 — Aylık Ekip Başkanları Toplantısı Titizlikle Uygulanmalıdır.

Bu toplantılar kurulumuz tarafından düzenli bir şekilde uygulandı.

Tüzük hükmü de olan bu toplantılar yanlış tavırların tümden kurutulması ve kademeler arası ilişkilerde sağlıklı bir gelişme için zemin hazırlamaktadır. Gündeme eklenen «aylık politik gelişmelerin değerlendirilmesi» ve «çalışma ekiplerinin deney aktarımı» özellikle seçilmiş maddelerdir.

8 — Ekiplerin dışa yönelik çalışmaları etkinleşmelidir:

Yöresel ekiplerimiz aralık seçim çalışmalarınında verdiği deneyimle yerel sorunlardan hareketle yöre halkının örgütlenmesi ve yönlendirilmesinin önemini kavramış bu yolda belirli bölgelerde yapılan toplantılarla olumlu adımlar atmıştır.

9 — Her Üyenin bir Çalışma Ekibinde Görev Alması Sağlanmalıdır:

Bugün üyelerimizin % 80'ni ekiplerde görev başındadır. Fakat düşük bir oran da olsa ekip dışı kalan arkadaşlarımızı önümüzdeki dönemde ekip çalışmalarına katma durumundayız. İlçemizde bugüne kadar, bir iki yeni aday üyenin dışında herhangi bir ekipte görev almamış arkadaşımız yoktur.

Kart yenilemeden sonra aktivite kazanma olanağı olmayan hemen hiç bir arkadaşımız kalmadı. Fiilen Parti üyeliğinden kopan arkadaşlar kartlarını yenilemediler ve tümüyle Parti sempatizanı kalarak bu durumun bilincinde olduklarını gösterdiler.

Her üyenin partiye yeteneklerine, yaşına ve diğer özelliklerine göre verebileceklerini doğru saptamak yönetim kurullarının görevidir. Ama bunun gerçekleşmesi örgütlü çalışmanın disiplinli çalışma olduğunun kavranabilmesi açısından tek tek her üyenin kurula yardımcı olması şarttır.

10 — Bilinçli Disiplin Etkin Eylem.

Parti üyelerinin bir bölümü diğerlerine göre parti eylemlerinin her türlüsüne daha az katkıda bulunuyorlar. Genel ve yerel seçim dönemlerinde bu durum daha çok göze çarptı. Özellikle genel seçimlerden sonra, kurul olarak yaptığımız durum değerlendirmesi sonucu duyduğumuz büyük tepkiyi yenerek bu arkadaşlarımızla daha yakından ilişki kurmaya çalışarak sorunlarına yardımcı olmaya çalıştık. Bu arkadaşlarımızın partililiği yeterince özümseyemedikleri için disiplin kurullarına sevk edilmedi. Bugüne kadar her arkadaşımızın parti çalışmalarına daha fazla katılmaları için kurul olarak çaba gösterdik. Yönetim Kurulu olarak her birimizin ülkemizde sosyalizmi kurma mücadelesine gönüllü katılan kişiler olduğumuzu unutmuyoruz. Bu nedenle de sözünü ettiğimiz eğilimi kökünden kurutmak için nedenlerini saptamaya çalıştık. Bir kasıt veya art niyet aramadık. Partililik bilincinin ve disiplinin gelişmediğini ve özümsenemediğini gördük. Bilmekle özümsemek hele uygulayabilmek oldukça farklı şeyler. Bu farkları en iyi biz partililer, program ve tüzüğümüzü hayata geçirme mücadelesinde görmeliyiz, görmekteyiz.

Bu sorunları aşmanın yolu tektir ve ideolojik seviyeyi yükseltmektir.

Kartal İlçe Kongresine sunulan rapor şu cümlelerle bitiyor:

«Tüm parti eylemlerinin başarılı olabilmesi, partimizin daha geniş kitleleri kavrayabilmesinin yolu başta yönetim kurulu olmak üzere tüm üyelerimizin parti çalışmalarını yaşamlarının temel ekseni haline getirmelerinden geçer.»

ANKARA - ALTINDAĞ İLÇE KONGRESİ

16 Temmuz günü yapılan Altındağ İlçe Kongresine sunulan 15 sayfalık rapor teksir edilerek bir kapak içinde üyelere dağıtıldı.

İlçe örgütünün genel durumunun özetlendiği raporun giriş bölümünde Parti ve partililik konusunda şöyle deniliyor:

«Arkadaşlar,

İşçi Sınıfı politik bakımdan örgütlendiğinde, yani Sınıf Parti'sini oluşturduğunda, burjuvazi kendi egemenliği için ciddi bir korkuya kapılır. Bu nedenle, gericilik en belli başlı darbelerini İşçi Sınıfı Partisi'ne yöneltir. Onu, içten ve dıştan gelen darbelerle zayıflatmak için çalışır. Tüm bunları göğüslemek, kapitalizmin varlığını ortadan kaldırmak ve İşçi Sınıfı'nın iktidarı almasını sağlamak için Parti'nin gerek kendi içinde, gerekse de toplum içinde örgütlü olması şarttır. Bunu sağlayacak yegâne silahımız ise örgütlü ideolojik birliğimizdir. Sosyalist'lerin arasındaki yoldaşlığın gelişmesi ideolojik birliğin doğal bir sonucudur. Bu birliğimizi, yoldaşlığımızı pekiştirdiğimiz ölçüde, aydınlık yarınlar daha da yaklaşacaktır.»

Daha sonra üye yapısı, üye kazanımı üzerinde durulan rapor 1. Kongreden bu yana ilçe çalışmalarını değerlendiriyor.

Üye yapısı bölümünden kısa bir bölüm:

«İlçemizin % 63'ü üye, % 37'si de aday üyedir. İki kongre dönemi arasında bir üyemiz istifa etmiştir. Bir kişinin aday üyeliği, iki aday üyenin de üyeliği red edilmiştir. Kimlik kartları tüm arkadaşlarımız tarafından yenilenmiştir. Red ve istifaların düşüklüğü, kart yenilemiyen arkadaşlarımızın olmayışı Yönetim Kurulu'muzca bir başarı olarak nitelendirilmektedir.»

Çalışma ekiplerinin durumu, karşılaşılan sorunlar ve bulunan çözüm yollarının ele alınmasından sonra «Yayınlar» başlıklı bölümde şöyle deniliyor:

«Politik ve ideolojik mücadelenin, izlenen yayın politikası ile yakından bağlı olduğu hatta içiçe geçtiği bilinen bir olgudur. İdeolojik birliğin sağlanması ve Parti görüşlerinin kitlelere ulaştırılması ile gerek Parti içi örgütlenmede gerek dışa yönelik örgütlenme çalışmalarımızda Parti yayınları önemli bir işleve sahiptir.

«Çark Başak İlçemizde 40 ı abone olmak üzere 100 kadar okura sahiptir. Çark Başak, iki kongre dönemi arasında okur sayısı düşen tek yayınımızdır. Bu düşüşü yeni yayınlarımızın çıkışına bağlayamayız. Bu konuda Yönetim Kurulumuzun ve üye-aday üye arkadaşlarımızın, ekiplerimizin eksik kaldığı bir gerçektir.

«İlçemizde Yurt ve Dünya 125 okura ulaştırılmaktadır. Bunun 50 si abonedir. Parti üye ve aday üyelerinden, Yurt ve Dünya'ya abone olmayanların bulunması büyük bir hatamızdır.

«Görev'in ulaştığı okur sayısı ise 500 dür.

«Parti broşürlerimizin okur sayısı 150 ile 200 arasında değişmektedir.

«Partili arkadaşlarımızca çıkarılan haftalık dergi 150 nin üzerinde satılmaktadır. İki Kongre arasındaki dönemde satış oranı en fazla bu yayında yükselmiştir. Bu yükselme oranı % 800 kadardır.

«Yayınlar konusunda en büyük sorunumuz, yayınlarımızın geniş yığınlara ulaştırılmasındaki yetersizliktir. Bunun mutlaka aşılması, sınırlarının zorlanması gerekmektedir. Öte yandan, yayınların Partililer tarafından zamanında okunup değerlendirilmemesi yayınların örgütlenme aracı olma işlevinin eksik kalmasına neden olmaktadır. Yayınlarımızın sadece okuru olmanın da ötesinde muhabiri ve yazarı olmayı da hayata geçirmeyi görev bilmeliyiz.

Daha sonra eğitim, mali durum ve çeşitli Parti eylemlerinin değerlendirildiği raporun son sözleri şöyle:

«Bu kongremizle, Parti yaşamımızda bir dönemi olduğu kadar, aldığımız uzun bir mesafeyi de geride bırakıyoruz. Geçirdiğimiz deneylerin de ışığında, önümüzdeki dönem bizi bekleyen zor ama bir o kadar da şerefli görevlerin üstesinden gelineceğine inancımız sonsuzdur. İşçi sınıfımızın bizden beklediği görevleri başarmak için bu kongremizin de

önemli bir kilometre taşı olduğuna yürekten inanıyoruz.

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM MÜCADELEMİZ,
YAŞASIN PARTİMİZ.»

İSTANBUL - FATİH İLÇE KONGRESİ

Fatih İlçe kongresi 15.7.1978 Cumartesi günü yapıldı. Kongreye sunulan rapor teksir edilerek delegelere dağıtıldı. 11 Sayfalık rapor kısa bir sunuş yazısıyla başlıyor:

«Sosyalist Türkiye'yi kurma yolunda şaşmaz adımlarla yürüyen işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist öncüsü Partimize ve sömürüsüz, baskısız bir yaşama en çok hakkı olan işçilere, emekçilere —Fatih ilçesinde— layık bir örgüt olabilmek için 2. Kongre'mizin başarılı bir hamle olacağı inancıyla...»

«Sosyalizm Gücünü Kanıtlıyor» başlığı altında dünyada ve Türkiye'de genel durum üzerine değerlendirme yer alıyor. Bu bölümde CHP ile ilgili değerlendirmeden bazı bölümler şöyle:

«Muhalefette iken emekçi kitleleri kurtarıcılık masalıyla sosyal demokrasi doğrultusuna kanalize etmeye çalışan, geçici de olsa kendisinden umut olarak söz ettiren CHP'nin iktidar olduktan sonra söylediklerini bir bir unutması, bunu yaparken getirdiği gerekçelerin tutarsızlığı ve işçi, emekçilerden yana görünümünden hızla uzaklaşması, emekçiler gözünde sosyal demokrasinin ipliğini pazara çıkarıyor.

«Partimizin kitlelerle kaynaşması, bilimsel sosyalizmin yaygınlaşması ve parti örgütünün nicel olarak büyümesinin olanakları, son dönemde ilk kez böylesine açık ve uygun koşullarla karşı karşıyadır.

«Ya faşizm, ya CHP gibi teslimiyetçi teorilerle yola çıkıp sosyal demokrasiye yeşil ışık yakan «tarihi eski» yığınla «devrimci»ye rağmen, partimizin CHP'yi doğru tahlil etmesi, bulunduğu kaygan zemin üzerindeki kayışının yönünü doğru saptaması ve burjuvaziyle olan bağlarını et olarak önceden anlatabilmesi bugün haklı bir itibar kazanmasına yol açmıştır.

«İşçi ve emekçiler CHP'ye karşı çıkış gerekçelerini somutta yaşayarak görebiliyorlar ve aynı gerekçeleri sosyal demokrat hareketin zaafları olarak çok önceden değerlendirebilen Türkiye İşçi Partisi'nin haklı çıkmasını, bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu edinenlerin yanılmazlığına kanıt olarak gösterebiliyor.

«Bu olumlu gelişmelerin yanısıra CHP'nin hızlı devrimci olduğu günlerde CHP'ye, CHP'lilerden daha çok «ilericilik» etiketi yapıştıranların, bu tahlilleri nedeniyle TİP düşmanlığını sendikacılık oyunları düzeyinde bırakmayıp, patronla anlaşarak fabrikalardan işçi attırmaya vardıranların politik körlüğü ve bugün pratik olayların netçe ortaya koyduğu gerçekler karşısındaki şaşkınlıkları, işçi sınıfı düşmanı goşist ve Mao'cu akımların işçi sınıfına güven vermemeleri koşullarında sosyalizme açılan sol potansiyeli ancak partimizin değerlendirebileceği sonucunu veriyor.

«Önemli olan bu saptamayı sadece sosyalistlerin yapıyor olmaması işçi ve emekçiler arasında yaygın bir kabul görmesidir.

«Partimizin örgütlenmesinin yığınsallaşması ve sosyalizmin geniş yığınlara mal edilmesinin olanaklarının açıldığı bu günkü koşullarda, burjuvazinin durumu «olduğu gibi» kabulleneceğini sanmak yanlış olur. Nitekim son zamanlarda pili bitmiş birçok eski sosyalisti de bağrında toplayıp «sol'un bütünleştiği» imajını yaratacak güdümlü bir partinin kurulacağı söylentisi, bize burjuvazinin yeni oyunlarına karşı sürekli duyarlı olmamız görevini yüklüyor.

Yerel ve somut sorunlara dayalı çalışma ve ilişik kurma üzerinde durulan raporda, bu ilişkilerin, kişisel dostlukların ve etkinliklerin politik düzeye yükseltilmesi gereğini anlatılıyor:

«Elbette yerel sorunlardan yola çıkarken bu sorunların, ülkenin genel sorunlarıyla bağını göstermek, çözümleri doğrultusunda verilen mücadelenin, bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm mücadelesine tabi kılınması zorunludur. Kocamustafapaşa'da otobüs sorunu için yürütülen kampanya göstermiştir ki sosyalizm propagandasıyla ve ülkenin genel sorunlarından yola çıkılarak yapılan politik çalışmayla yerel sorunların çözümü için mücadele birleştirilebildiğinde işçi ve emekçilerin bilimsel sosyalist harekete yakınlaşması ve giderek katılması daha rahat olmaktadır.

«İlçe örgütümüz yerel sorunları mutlaka ortaya çıkarmalı, çelişkileri gözlemeli ve yakıcı hale gelenlerin çözümü doğrultusunda çalışırken bu çalışmalara sorundan etkilenen en geniş kesimleri çekebilmenin yollarını bulmalıdır.

«İşçi ve emekçilerle mutlaka iş yapabilmeliyiz. Eylem sırasında ilişkiler daha sıcak ve canlı kurulabilirken, çoğunlukla demokratlar sosyalistlerle beraber çalışma ürkekliğini üstlerinden atabiliyorlar.

«Yapılacak çalışmalara katılabilecek kadar insan katmak, ama, geniş ilişkiler ağı içinde kaybolmamak gerekir. Gerek yerel, gereksel fabrikalarda işyeri sorunlarının çözümü için verilen mücadelede bu günkü anlamıyla bir muhtar veya sendika düzeyinden daha ileri gitmeliyiz. Geniş ilişkiler içinde bilimsel sosyalist kavgaya aday unsurları saptayıp, bunlarla ilişkileri yoğunlaştırarak politik ilişki düzeyine çıkarmalıyız.

«Yerel bir sorunun çözümü doğrultusunda olsun, genel politik çalışmanın o birimde yürütülmesi sırasında olsun geniş bir kesimi örgüleyebiliyor ve mücadeleye, eyleme katılanların sayısını artırabiliyorsak, kuşkusuz bu çok önemli bir başarıdır. Ancak bu başarı, ilişkilerin partileştirilmesi düzeyine çıkarılıp, partinin örgütlülük düzeyini artırıcı bir faktör haline gelemiyorsa bir anlam taşımaz.

«İlişkilerin böylesi bir düzeye çıkarılması için partililerin günlük mücadelelerde öncü olmaları büyük önem taşır. Öncülük ise kendiliğinden gerçekleşebilecek bir olay değildir.

«Her Türkiye İşçi Partili bulunduğu fabrika ve mahallenin somut sorunlarını çok yakından gözlemeli, nasıl çözüleceği konusunda sürekli kafa yorarak gerçekleşebilir çözümler önermeli, bu sorunların özüne inerek nerden kaynaklandıklarını düzenle bağını göstererek açıklayabilmelidir. Bunu yapabilmek için işçi sınıfının bilimiyle donanmış olmak gerekir.

«Bilimsel sosyalistler sorunları doğru saptayan, gerçekleşebilir çözümler öneren insanlardan bir adım daha ileri giderek bu hedeflere ulaşmak için en özverili, en militan çalışmayı hayata geçirmelidirler. Bu çalışmaları ve tutarlı davranışlarıyla çevrelerine güven vermelidirler. Ancak kitleler içinde öncülük böyle sağlanabilir. Yoksa, Partimizin genel saygınlığından dolayı, işyeri yada mahallede bizler TİP'li olduğumuz için emekçilerin sorunlarını bize kendiliğinden danışarak çözmeye kalkacaklarını beklersek yada TİP'li olduğumuz için zaten öncü olduğumuzdan kılımızı kıpırdatmazsak büyük bir hata içine gireriz.»

Daha sonra parti çalışmasının çeşitli alanları üzerinde değerlendirmeler yapılan, sorunların ve çözüm yollarının tartışıldığı rapor şöyle bitiyor:

«Partiye yeni bir işçi, yeni bir emekçi daha kazanmak için ileri...

Yaşasın anti-faşist, anti-emperyalist dayanışma...

Yaşasın sosyalizm...
Bilimsel sosyalizme inanıyor,
Partimize güveniyoruz...»

İlçe kongrelerinden Çark Başak'a ulaşan raporlardan bazı bölümler aktardık. Gelecek sayıda kongre raporlarından bölümler yayınlamaya devam edeceğiz.

NEBİL SEZER ARKADAŞI KAYBETTİK

İstanbul Eminönü İlçemizin üyesi Nebil Sezer arkadaşı kaybettik.

Sezer arkadaşımız, yıllık iznini kullanmaya gittiği Malatya'da, yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak öldü.

59 yaşında olan Nebil Sezer arkadaş, Cağaloğlunda dürüst sosyalist kişiliğiyle tanınan ve sevilen bir basın emekçisi idi. 1971 öncesinde de Türkiye İşçi Partisi saflarında yer almış olan Nebil Sezer arkadaşın ailesine ve tüm partili arkadaşlara başsağlığı dileriz.

CHP Hükümetinin TÜRKiYE

Toplumun içinde yaşadığı sorunlara, egemen sınıfların sömürü özgürlüğü üzerine kurulu ekonomik çıkarlarını kırmadan çözüm aranırsa ne olur? CHPnin benimsediği ve 6 aydır hükümet politikası olarak uygulayageldiği ekonomi - politika bu soruyu somut olarak cevaplayabilmemizi sağlıyor. Büyük sermayeye, tekellere, emperyalizme teslimiyetçi bu ekonomi - politikanın emekçilere sağladığı tek yarar da bu öğretici deneyde yatıyor. Büyük sermayenin toplumda elegeçirmiş bulunduğu çıkarlara karşı mücadele vermemenin, çeşitli TİP yayınlarında titizlikle üzerinde durulan sonuçları şimdi kendisini pratikte göstermeye başladı. Pratik teorinin ortaya koyduğu sonuçları şimdi Türkiye'de üretiyor.

CHP'NİN EKONOMİK ALANDAKİ DIŞ İLİŞKİLERİ

CHP ekonomi politikasını ve bu ekonomi politikanın ideolojik savunucusunu «zorunlu öncelikler» tezi oluşturdu. «Türkiye dış borçları açısından iflas noktasına gelmiş, tüm dış kredi olanaklarını sorumsuz bir yönetim altında car cur ederek tüketmişti. Döviz yokluğundan sanayi durma noktasına gelmiş, vadesi gelen dış borçlar ödenememiş, Türkiye 70 sente muhtaç bir duruma düşmüştü.» Kısacası, «Türkiye uçurumun eşiğindeydi.» CHP'ye göre bu durum karşısında, kitlelerin toplumsal ve ekonomik taleplerinin ilgilenmeden önce, Türkiye'nin içinde bulunduğu döviz darboğazından kurtarılması gerekiyordu. Bunun yolu ise başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin ve Uluslararası Para Fonu gibi emperyalist sistemin azgelişmiş ülkeler üzerindeki denetleyici kurumlarının rızasını almaktan geçiyordu. CHP'nin bu yönde «büyük bir enerjiyle» giriştiği cabaların niteliğini eleştirenler sözkonusu zorunluluğun kaçınılmazlığını ve önceliğini kavrayamamakla suclandı.

«Ulusca katlanılması gereken zorunlu öncelikler» ideolojisi doğru olan bazı olgulara dayanıyor gibi görünüyordu. Gerçekten de yıllık ihracat geliri 1 milyar 700 milyon dolar düzeyinde olan Türkiye'nin 1978 yılında 5 milyar dolarlık birikmiş bir dış borcu ödemesi gerekiyordu. Üstelik 1977 yılında alınan yeni borçlarla yapılan 1 milyar 249 milyon dolarlık borç ödemesinden sonra emperyalist ülkeler yiğidi öldürmemek için bir süre kamçılanmamasına karar vermişlerdi. Yani yeni borçlar vermeyi durdurmuşlardı.

1977 yılında yapılan borç ödemelerine kısaca bir göz atmak Türkiye'nin emperyalizm karşısında içine düştüğü durumu aydınlatmaya yeter: 1977'de yapılan borç ödemelerinin % 65'i geçmişte alınmış borçların sadece faizini ödeyebilmek için yapılmıştır. Yani Türkiye'nin altına sokulduğu dış borcun faizi bile çok önemli büyüklüklere ulaşmış bulunmaktadır.

1977 YILINDA TÜRKİYE DIŞARIYA NE İÇİN, NE KADAR DÖVİZ ÖDEDİ

	Milyon dolar
Vadesi dolan borç taksitleri	187
Faiz ödemeleri	350
Yabancı sermayenin ülke dışına yaptığı kâr transferi	70
Turistik harcamalar açığı	55
İthalat	5.800
Diğer giderler	15
TOPLAM	6.477

1978 yılının **ilk üç ayında** ise 45 milyon dolarlık faiz ödemesi, 58 milyon dolarlık vadesi gelmiş borç ödemesi yapılmıştır. Türkiye'nin 1977 yılında ancak 1 milyar 750 milyon dolarlık ihracat yapabildiği düşünülürse bu rakamlar emperyalizmin Türkiye üzerinde kurduğu mali boyunduruğu yeterince açık bir biçimde göstermektedir. Ancak burada gözden kaçırılmaması gereken bir nokta daha vardır. O da 1977 yılında yapılan döviz harcamalarının % 90'ının ithalat için yapılmış olmasıdır. Bu ithalatın büyük bir bölümü ise dışa bağımlı olarak kurulmuş Türkiye sanayiinin yarı mamul madde ve hazır parça gereksinimlerini karşılamak için yapılmaktadır. Dışa bağımlı sanayinin gereksinimleri için yapılan ithalat tutarı 1976 yılında 3 milyar 960 milyon dolar, 1977 yılında ise 4 milyar dolar dolayında olmuştur. Yani ithalatın % 70'i emperyalizmle bütünleşmiş bir sanayi yapısını ayakta tutabilmek için yapılmıştır. Aşağıdaki tabloda Türkiye'deki kapitalist sanayileşmenin emperyalizme ödediği bedelin çeşitli sektörlere nasıl dağıldığı verilmektedir:

1976 YILINDA SANAYİ KOLLARINA NE KADAR GİRDİ İTHALATI YAPILDI?

Sanayi kolu	Milyon dolar
Dokuma	80
Orman Ürünleri	21
Kimya	837
Petrol Ürünleri	104
Cam, Seramik	25
Demir dışı Metal	89
Madeni Eşya ve Makina	1.118
Elektrik Makinaları	278
Taşıt Araçları ve Parçaları	615
Demir - Çelik	547
Hassas Aletler	83
Kağıt	29
Basın	7
TOPLAM	3.960

Bütün bu rakamların ortaya koyduğu bazı sonuçlar vardır. Bunlardan birincisi Türkiye'nin borçlarını ödeyemez duruma geldiğidir. Bu sorunun mutlaka çözümlenmesi gerekir. Ancak, CHP'de sözcülüğünü bulan burjuva ideolojisinin, bu doğruyu kılıf olarak kullanarak unutturmaya çalıştığı bir başka doğru daha vardır. O da Türkiye'nin «kötü yönetim» yüzünden değil, emperyalizme bağımlı bir sanayileşme sonucunda bugünkü duruma geldiğidir. Bunun sonucu şudur: Çıkarı savunulan sınıflara göre döviz darlığı sorununa aranacak çözümler de farklı olacaktır. Uluslararası Para Fonu'na, Dünya Bankası'na, bunların Türkiye ekonomisi üzerinde denetim kurmasını kabul ederek, daha fazla borçlanabilmek için koşulduğu zaman çıkarları savunulanlar ithalatla yaşayabilen sanayiciler, ilaçda kimya sektöründe, makina üretiminde v.b. kendi yapamadıkları üretimi kamu kuruluşlarının da yapmaması için ellerinden geleni ardlarına koymayan büyük sermaye sahipleri olacaktır. Ülkenin bağımsızlığına sahip çıkılarak ithalatla dönen sömürü çarkları engellendiği, ülke kaynaklarının toplum mülkiyeti altında, toplum için kullanılmasına geçildiği zaman çıkarları savunulanlar ise tüm emekçiler olacaktır.

CHP ideolojisinin «elimiz mahkum» propagandası ile unutturulmaya çalışılan gerçek şudur: Türkiye sanayiinin bunalımı 1977 yılında ithalat yapılamamasından kaynaklanmamıştır. 1977'de Türkiye'de 5 milyar 750 milyon dolarla Cumhuriyet tarihinin en yüksek ithalatı yapılmıştır. Bunalım, bu rekor ithalat düzeyinin, emperyalizme bağımlı sanayi ve ticaret sermayesinin gemi azıya almış isteklerine yeterli gelmemesinden kaynaklanmıştır. Bu bağımlılık zinciri ve bu kapitalist sömürü çarkları kırılmadan toplumun çıkarları korunamaz. Borç peşinde koşmak, bu nedenle, emekçilerin çıkarlarına karşı koşmak anlamına gelir.

Yerli kapitalizmle emperyalizmin çıkarlarını uzlaştırma pazarlıklarında CHP hükümetinin «tutarlı ve akılcı yönetim» garantisi (yani, borçlarını ödeyebilen bir ekonomi oluşturulacağı garantisi) yeterli olmadı. Kârların ve risklerin sözkonusu olduğu yerde «tutarlı» bir kişiliğin yeni borç kapıları açmaya yeterli olmaması gerçekte son derece doğal bir sonuçdu. Nitekim Türkiye'den alacakları olan 220 dolayındaki yabancı banka aralarında bir örgüt (konsorsiyum) oluşturarak Türkiye'nin uygulayacağı önlemleri denetlemek istediklerini bildirdiler. Görünüşte Türkiye'nin 2,5 milyar dolarlık kısa vadeli borcunu ertelemek için kurulan bu konsorsiyuma dünyanın en büyük bankaları arasında yer alan 8 banka öncülük etti. Bankalarla aynı doğrultuda davranan ABD de Türkiye'nin borçlarının tümünün birarada ertelenmesine karşı çıkarak, her yıl vadesi dolan borçlar için ayrı ayrı ertelenme yapılmasını istedi. Bunun anlamı Amerika'nın Türkiye'yi her yıl pazarlık masasına yeniden oturtarak, yeni tavizler koparmak peşinde olduğuydu.

CHP EKONOMİ POLİTİKASININ İÇERİDEKİ SONUÇLARI

Türkiye üzerinde kurulmaya çalışılan doğrudan denetimin etkileri hükümetin aldığı kararlara da yansıdı. Yabancı sigorta şirketlerinin oluşturduğu ve «sigorta şirketlerinin sigorta şirketi» niteliğindeki Milli Reassürans'ın biten çalışma süresi 5 yıl daha uzatıldı. Böylece sigorta işlemleri dolayısıyla hiç yoktan dışarıya döviz akıtan bir kanala dokunmama tercihi yapılmış oldu. Merkez Bankası kredileri yabancı kuruluşların istediği biçimde kısıtlandı. Tarımsal krediler ve taban fiyatları düşük tutuldu.

Ancak bu küçük uysallıklar ABD'nin Türkiye için konsorsiyum dışında bir de Paris Klübü denetimi istemesini engellemedi. Amerika'ya göre, Türkiye, bankalar dışında bir de ABD, kapitalist Avrupa ülkeleri, Japonya, Kuveyt, Suudi Arabistan v.b. tarafından oluşturulacak Paris Klübü tarafından denetlenmeliydi. Şimdi de Ekonomik İşbirliği ve Gelişme Örgütü (OECD) ülkeleri bu isteğe kendi bünyelerinde oluşturulacak

İlk Altı Ayı Sonunda:

EKONOMiSi

bir üçüncü denetleme örgütü talebiyle katıldıklarını açıklamış bulunuyorlar.

Ülkenin öncelikli gereksinimlerini karşılama zorunluluğu gibi ideolojik bir kılıf altında sermaye düzeninin acil isteklerini yerine getirme gayretleri CHP ekonomi politikasının, dışarıda olduğu gibi içerde de, farklı egemen çıkar grupları tarafından bir fırıldağa dönüştürülmesine yol açtı.

Devletin elindeki toplumsal kaynakların sömürülmesine yönelik, Avrupai nitelikli çağdaş bir tefeciliğe dönüşen dövize çevrilebilir mevduat (yani bankalarımıza döviz olarak yatırılan ve istendiğinde TL ya da yine döviz olarak çekilebilen yüksek faizli hesap) uygulamalarının sınırlandırılmasını ve yeni bir düzene kavuşturulmasını bile bir devletleştirme belirtisi olarak değerlendiren kaçakçı sermaye ve ithalatçı fabrikatörler hükümete karşı büyük bir feryat kampanyasına girişerek, böyle şeyler olursa aralarının açılacağını bildirdiler. Sonuçda hem bundan sonraki uygulamaları açısından CHP'ne gözdağı verdiler, hem de DÇM hesabı açtırmış olanların varolan eski haklarına dokunulmamasını sağladılar. Demir - çelik ikmal ve dağıtımının Devlet tekeline alınışı da benzer bir tepkiyle karşılandı. Ancak bu kez spekülatör demir tüccarlarının tepkisi yalnız kaldı. Sanayici belgesi olan sermaye sahipleri, kendi ihtiyacları (!) için kota ve ithalat hakkı sağlaması koşuluyla, hükümet kararını desteklediler. Böylece Türkiye'nin geri kapitalist üretim yapısında sanayicilik ile karaborsacılığın bütünleşmesi tescil edildi. Ticaret kanallarındaki kâr yüzdelerinin saptanmasına ilişkin karar ise pratikte uygulanmamakla kalmadı, 20 gün sonra pamuk ipliği tüccarlarının, fasoncu kumaş «eşrafı»nın baskısı sonucunda kısmen yürürlükden kaldırıldı. Otomobil vergilerinde Mercedes benzeri lüks araba sahibi ve ticaret erbabının baskısı sonucunda bu tür arabaların vergileri önceden düşünülenin çok altına indirildi. İthalatçı - üretici ilaç tüccarlarının baskısı sonucunda Sosyal Sigortalar Kurumu gibi kamu kuruluşları aracılığıyla ilaç sorununa köklü çözümler getirilmemesi sağlandı.

CHP hükümetinin gerçekleştirdiği bir başka ekonomik önlem Türk Lirası'nın dış değerinin % 30 oranında düşürülmesi (devalüe edilmesi) oldu. Devalüasyonun emperyalizmin talepleri doğrultusunda yapılması Türkiye'nin kasasında dövizin (yabancı paranın) en az bulunduğu bir sırada, daha borçlar konusunda pazarlık masasına oturulmadan döviz fiyatının % 30 yükseltilmesi ile sonuçlandı. Böylece gerçekleştireceğimiz belirli bir ihracat değeri (TL) karşısında % 30 daha az döviz kazanmaya mahkum edilmiş olduk. Üstelik de tam ihracat döneminden önce. Devalüasyonun ihracat miktarını arttıracağı tezinin, varolan iç sömürü koşullarında, Türkiye için sadece avutucu niteliğe sahip bir masal olduğu ise bilinen bir gerçekti. İç sömürünün varolan yüksek kârlılık koşullarında devalüasyon emekçilerin sırtındaki yaşam koşullarının ağırlaşması ile sonuçlanmaya mahkumdu ve öyle oldu. Hem de emperyalizme olan borç yükümüzün, Türkiye egemen sınıfların kararları aracılığıyla arttırılmasını sağlayarak. Hem de, bütçeye 18 milyar TL bir yük yükleme bahasına, petrol fiyatları devalüasyon öncesi düzeylerinde sabit tutularak. Yani, benzin, fuel - oil v.b. tüketicilerine bunları tüketme olanağı bulunmayanlardan alınan vergileri akıtarak.

Bütün bunları yapmaya zaman ve olanak bulabilen **CHP hükümeti kuşkusuz ki emekçilerin** çıkarlarını korumaya ne zaman ne de olanak bulamazdı. 19 Haziran'da İstanbul Sanayi Odası toplantısında yaptığı konuşmada Ecevit şöyle diyordu: «Kâr marjlarını sağlıklı bir düzeyde oluşturma, aynı zamanda işçilerin ücret arttırma isteklerinin de makul bir düzeyde oluşmasının temel koşuludur. Bu konuda benim nasıl bir çaba içinde olduğumu son haftalarda gözlemişsinizdir.» Yani Ecevit ücret artışlarının «makulleştirileceği» garantisiyle sermaye sahiplerinin fazla kâr peşinde koşmamalarını rica ediyordu.

Aynı toplantıda Ecevit kapitalistlere şöyle dedi: «Size hükümete geldiğimiz zaman bir kaç ay içinde döviz darboğazını aşabileceğimiz, borçlarımızı erteleyebileceğimiz sözünü vermiştik. Bu sözümüzü yerine getirdik. Çok yakında sizlere yeni kredi olanakları da sağlayabileceğimize inanıyoruz.» Kapitalistlere verdiği sözleri yerine getirmek için çırpınan bir hükümetin emekçilere verdiği sözleri unutması doğaldır. Bu unutkanlığı «zorunlu öncelikler» ideolojisi ile gizlemeye çalışması da doğaldır. İhracatta vergi iadesini % 25'den % 35'e çıkararak ek bir yarım milyar lirayı emekçilerin cebinden ihracatcıların cebine aktarmaya öncelik veren; DÇM, kabul kredili ithalat ve özel dış kredilere kur garantisi vererek devalüasyon yapan, böylece de 20 milyar lirayı yine emekçilerin cebinden yabancı kapitalist ülkelere ve işbirlikçilerine aktarmaya öncelik veren bir hükümet, elbette ki, emekçilerin çıkarlarını korumaya öncelik veremez.

Bütün bunlardan sonra 1977 yılında devletten sağladığı 6 milyar 800 milyon liralık düşük faizli ihracatçı kredisiyle ihracat yapıp, yine devletten 4 milyar lira dolayında vergi iadesi alan sermaye sahipleri adına Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin'in Ecevit'e 12 Temmuz'da verdiği cevap ise şu oldu: «Bir teşvik kararı alındığında acaba çok mu verdim, fazla mı kâr edecek düşüncesine kapılınmamalıdır. Alınan yükseltme kararı olumlu, ancak yetersizdir. Ücretler unutulmamalıdır.»

Bu cevap üzerinde önemle durulması gereken bu cevaptır. Çünkü bu cevapda tüm bir büyük sermaye sınıfının eğilimi yansımaktadır. Çünkü bu cevap, içinde bulunduğumuz bunalım döneminde büyük sermayenin taleplerinin sonsuzluğunu dile getirmektedir. Büyük sermayenin kendi kurduğu geri, kapkaççı, verimsiz üretim yapısı içinde, kendi ürünü olan toplumsal yokçullukların ortasında, kâr oranlarını koruyabilmek için gerekli bedeli topluma yüklemekten başka çıkar yolu kalmamıştır. Kapitalizm emperyalizme bağımlılığının maliyetini, yeterli döviz bulamamanın maliyetini, ihracat yapamamanın maliyetini, enerji yetersizliğinin maliyetini, kendisini duyuran ya da duyurmak üzere olan finansman sıkıntısının ve pazar darlığının maliyetini v.b. topluma, tüm çalışanlara yüklemek peşindedir. Sermaye sınıflarının istediği yeni çıkar kaynaklarının sonu yoktur. Sermayenin talepleri dur durak bilmeyecektir. Çünkü sermayeye sağlanan hiç bir çıkar Türkiye'de kapitalizmi içinde bulunduğu bunalımdan kurtaramıyacaktır. CHP'nin vereceği hiç bir taviz sermayenin sorunları karşısında yeterli olamıyacağı için de büyük sermayenin nihai tercihi, her zaman için, faşizm olacaktır.

CHP 6 aylık ekonomik politikasıyla herbiri devletin kaynaklarını kendisine yontmak isteyen sermaye gruplarıyla, denetimini pekiştirmek isteyen emperyalizm arasında fırıldak olmuştur. Büyük mali sermayenin (bankaların) baskısı karşısında, kredi hacmini büyültebilmek için, Merkez Bankasına teminat olarak yatırılan devlet tahvillerinin önce Merkez Bankası hesaplarında alacak olarak gösterilmesine karar verilmişken, Uluslararası Para Fonu'ndan gelen uyarı karşısında uzun vadeli borçlar kalemi altına alınmaları ve kredi hacminin yeniden daraltılması, bundan etkilenecek bankalara «özel» teminatlar verilmesi fırıldak bir ekonomi - politikanın küçük bir örneği değil midir? Tekel kurma yolundaki, ihracatçı büyük iplik fabrikalarından gelen telkinler sonucu faturasız, kaçak iplik satışının önlenmesi için bazı ilkeler getirildikten sonra, % 30 oranındaki istihsal vergisini kaçırarak kârlarına kâr katan, iplik tüccarlarının ve bazı dokuma fabrikatörlerinin baskısıyla bunların iptal edilmesi bu fırıldak ekonomi - politikanın ürünü değil midir?

Kısacası CHP'nin 6 aylık başarısızlığı, emekçiler açısından, ülke ekonomisinin zor koşullar altında bulunmasından çok, CHP'nin sermayenin isterlerini karşılamaya çalışmasından kaynaklanmıştır. Bu yolda CHP'nin AP + MHP'den çok fazla başarı sağlama olanağı yoktur. Bu nedenle de, CHP ne denli taviz verirse versin, yaşanılan koşullarda büyük sermayenin nihai tercihi AP + MHP olarak kalacak, ancak CHP'den alabildiğince yararlanmaktan da geri durmayacaktır.

«Kötü bir miras devraldık», «ama bağımsızlar var...» özürleri CHP'nin teslimiyetçi politikasını haklı çıkaramaz. Bağımsızlar bazı sermaye çevrelerinin çıkarlarını «özellikle» koruyor olabilirler. Ancak CHP ile aralarında «sermaye düzeninin genel çıkarlarını» öncelikle korumak konusunda bir düşünce ayrılığı olmadığı da açıktır. Kişisel beceriksizlikler ve yanılgılar da CHP hükümetinin başarısızlığının ana kaynağı değillerdir. Maliye Bakanlığı ve Devlet Plânlama Teşkilâtı v.b. içindeki ilericilerin etkisiz bırakılmaları da kişisel sürtüşmelerin, çekememezliklerin ürünü değildir. Ortaya çıkmış bulunan bütün bu halka karşı gelişmelerin nedeni CHP'nin benimsemiş bulunduğu ve 6 aydır uyguladığı ekonomik politikanın sonuçlarıdır. Bu nedenledir ki bu gelişmelerin kaçınılmaz olduğu 6 ay önceden T.İ.P. tarafından ortaya konabilmişti. Ülke ekonomisi, içinde bulunduğu sistem yüzünden, zor bir dönem geçirmek zorunda kalabilir. Ancak bu zorlukların yükü emekçilere, egemen sınıfların çıkarlarını korumak için yüklenirse CHP'nin başarısızlığı da, toplumsal sorunlara çözüm getirilememesi de kaçınılmazdır.

Yanlışlardan Arınmak Doğruları Yaşama Sokmak

Partimiz işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketidir. Bilimsel sosyalist hareketin sol grup, fraksiyon veya partilerden en temel ayrım noktası tüzüğüyle, programıyla ,örgütlenmesiyle, ideolojik titizlik ve tutarlığıyla, politik mücadele hattının geçerliliği ve doğruluğuyla bir bütün olarak kendine olan güvenidir. Üyeler yönetim organlarına, yönetim organları partinin alt birimlerine güvenirler. Üyeler birbirlerine güvenirler. Bilimsel sosyalist partilerde güvenden doğan dayanışma, güvenden doğan birlik ve güvenden doğan uyum titizlikle korunması ve geliştirilmesi gereken en temel olgulardan biridir. Bu olgu ideolojik yetişkinlik ve politik deneyle pekişip gelişebilir.

Bilimsel sosyalist partinin kendine olan güveni, örgütlenmesinin gelişmesi ile geniş kitleleri kucakladıkça kitlelerin partiye olan güveni ile pekişir. Parti örgütlediği kitlelere ve kitleler de deneyden gelen bir bilinçle partiye güvenirler.

Partide güven duygusunun yerleşmesi, bir defada kazanılmış bir olgu, verilmiş bir söz değildir. Parti yaşamı içinde tüm çalışmalarda güven duygusu yerleşir ve gelişir.

Kitlelerin partiye olan güveni doğrudan parti eylemi ile sıkı sıkıya bağlıdır. Parti eyleminin yöneldiği hedefler, bu hedeflerin sınıfsal niteliği ifade edilişindeki açıklık ve kesinlik ile sürekliliğinin yanı sıra, partinin git gide artan gücü kitlelerin partiye olan güvenlerini besleyen en temel olgulardır.

Partideki güven duygusunun gelişmesi ise, kitleler içinde güven duygusunu yaratan parti birimlerinin ve bir bütün olarak partinin işleyişindeki kuralların parti yaşamındaki etkinliğine bağlıdır. Ne 'ahte vefa' duygusuyla ve ne de bilinçsizce yapılan savunularla partide güven duygusunu geliştirmek ve hatta daha da ötesi parti birliğini korumak mümkün değildir.

BİLİMSEL SOSYALİST PARTİLERİN AYIRDEDİCİ İLKESİ: DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK

Biz işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisiyiz. Bilimsel sosyalist partilerin burjuva partilerinden ve soldaki öbür partilerden farkı, demokratik merkeziyetçi parti içi işleyişte yatmaktadır. Demokratik merkeziyetçilik, ne salt partide yönetim organlarının seçimle işbaşına gelmesine, ne üst organların alt organları bağlamasına, ne azınlığın çoğunluğa uymasına indirgenemez. Bu ilkelerin tümü son derece önemlidir. İşçi sınıfı partilerinde bu ilkelerden hiç biri burjuva partilerinde olduğu gibi basit ya da teknik bir formalite değildir. Demokratik merkeziyetçiliği oluşturan her ilkenin kendi içinde bir dinamiği vardır. Tüm bu ilkeleri gerçekten yerli yerine oturtan ve parti yaşamında etkin bir uygulama alanı sağlayan, demokratik merkeziyetçiliğin en son ve en önemli ilkesi olan üyelerin kararların alınmasına ve uygulanmasına katılmalarıdır.

Üyelerin kararların alınmasına ve uygulanmasına katılmaları için çalışma ekipleri içinde örgütlenmesi gerekir. Örgütsüz üyeler ne kararların alınmasına ve ne de uygulanmasına katılabilirler.

Parti, çalışma ekiplerine dayalı örgütlenmesini geliştiremediği, çalışma ekiplerinin görev ve sorumlulukları yeterince kavranmadığı ve çalışma ekipleri biçiminde örgütlenme bilinci gelişmediği sürece tüm üyelerin parti eyleminin gelişmesi için katkılarının alınması, örgüt gücünün yükseltilmesi ve kitleler içinde etkinliğin artırılması da yeterince sağlanamaz.

Partinin çalışma ekiplerine dayalı örgütlenmesi kendi eylem birliğinin korunup geliştirilmesi için de zorunludur. 24 saat partili olmak başlıca sloganlarımızdan biri oldu. 24 saat partili olabilmek için 24 saat yapılacak işlerin de ortaya konması gerekmektedir. Bu somutlukla çalışma ekiplerinden başlayarak partinin bütünü için bir eylem programı geliştiremezsek, 24 saat partili olmak sadece sözde kalan, parlak, tumturaklı bir slogan olmaktan öteye gidemez. Sloganlar yapılacak eylemi belirler. Ama sloganlar eylem yapamaz.

Parti merkez organlarından çalışma ekiplerinin kendi somut çalışma alanları için bir eylem programı hazırlaması beklenemez. Partinin stratejisi ve güncel mücadele hedefleri her çalışma ekibine eyleminin perspektifini gösterir. Bu perspektifin çalışma ekipleri alanında somutlanması, o ekipte görevli parti üyelerinin yaratıcı çalışmalarıyla mümkündür, ve sorun burada düğümlenmektedir.

Her çalışma ekibi kendi alanında partinin çizdiği mücadele perspektifini nasıl somutlayacaktır? Üyelerin kararların alınmasına ve uygulanmasına katılmaları ilkesi işte bu noktada kendini gösterecektir.

Kararların alınması ve uygulanması deyince hemen akla, sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki karşıtlık ve bunun bize yansıyan yönleri, ittifaklar sorunu, NATO'ya karşı yürüteceğimiz mücadele, ulusal bağımsızlık sorununu nasıl anladığımız, filan ya da falan partiye karşı partimizin tavrının nasıl olması gerektiği gibi sorunlar gelmemelidir. Bu sorunlar Partinin temel mücadele perspektifi içinde merkez organlarınca karara bağlanmış ve bütün parti için çizilen mücadele perspektifi içinde yerli yerine konmuş olan ve yeniden değişmesi merkez organlarının kararına bağlı sorunlardır. Elbette bu konularda tam bir anlayış birliğinin sağlanması için, her türlü önlem alınır. Eksik ve yanlış kavrayışları önlemek için çalışmalar yapılır. Partide sürdürülen eğitim çalışmaları, esas olarak bu tür konularda tam bir kavrayış birliği sağlama amacına yönelmiştir. Kaldı ki, bu ve benzeri konumlarda da parti üyeleri, parti görüşünün gelişmesi için katkılarda bulunacaklardır. Yeter ki tartışmalar Partinin gelişip güçlenmesi için eyleme yönelik bir karara dönüşsün.

Bizim sözünü ettiğimiz kararlar işte bu kavrayış ve bilincin ışığında her parti biriminde yapılması gereken eylemlere yönelik olanlardır. Aslında temel ideolojik ve politik sorunlarda sağlanan kavrayış her somut durumda yapılması gereken somut çalışmaları bularak parti eylemini bu somut alanlara yönlendirmek işlevini yerine getirebiliyorsa amacına ulaşmış olur. Bu işlevi yerine getirmeyen, somut mücadele alanları göstermeyen tartışmalar temel ideolojik ve politik sorunlarda kavrayış eksikliğinin göstergeleridir. Çünkü partinin fikir kulubü olmadığı her tartışmanın parti eylemini geliştirmek için somut öneriler getirmesi başka türlü sağlanamaz.

Dolmuş ve otobüs duraklarında uzayıp giden kuyruklar, gün be gün yükselen fiyatlar, toplu işten çıkarmalar ve giderek artan işsizliğin yanı sıra faşist saldırı ve cinayetler her somut birimde mücadele edilmesi gereken can alıcı hedefler olarak karşımızda durmaktadır. Yapılacak tartışmaların tümü bu can alıcı hedeflere yönelik olarak somutlanmak zorundadır. Her zaman ve her yerde yapılabilecek olan bir şeyler vardır. Yapılabilecek işlerin en doğrusunu bulup parti eylemi olarak geliştirmek ve en geniş kitleleri bu somut hedefe yöneltmek bizim asli görevimizdir. Çevremizdeki demokratik güçlerle, bu hedeflere yönelik eylem birliğinin sağlanması ve geliştirilmesi zorunludur.

Biz Türkiye İşçi Partililer toplumdaki her türlü kötüye gidişin, işçi ve emekçilere, demokratik hak ve özgürlüklere her türlü saldırının karşısına ilk dikilen ve ilk tepki gösterenler olmalıyız. Uyuşukluğun, vurdum duymazlığın, sorumsuzluğun ve körlüğün karşısında bıkmadan, yılmadan mücadele edenler bizler olmalıyız. Örgüt gücümüzü yükseltmenin, sapkın akımların etki alanlarının daraltılmasının, bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesinin zaferinin başka bir yolu yoktur.

Böyle bir çalışma anlayışının sağlanabilmesi için, öncelikle partinin tüzüğüyle, programıyla, kongre ve MYK kararları ve genelgelerle gösterilen bir mücadele içinde olabilmek için öncelikle çalışma ekipleri eliyle sürdürmeye çalıştığımız örgütlenme, propaganda ve ajitasyon, eğitim v.b. çalışmalarımızı yeni baştan gözden geçirmeliyiz. Nerelerde tıkanıyoruz, neyi iyi, neyi eksik yaptık, bu eksik ve yanlışlarımızı nasıl düzeltiriz, bunları tartışmanın ve bulabildiğimiz doğrular için mücadele etmenin tam zamanıdır.

Tam zamanıdır. Çünkü kongreler başladı. Uzun ve yorucu bir çalışma döneminden çıktık. Yaptıklarımızı ve yapamadıklarımızı ortaya koyup, önümüzdeki dönem için daha etkin bir mücadele perspektifi çizmeliyiz. Tıkandığımız alanları aşmalıyız. Üye sayımızı süratle artırmanın, toplumdaki etkinliğimizi yükseltmenin, demokratik güçlerin eylem birliği için yapılabilir ne varsa ortaya koyup geliştirmenin yollarını bulup ortaya koymalıyız. En doğru düşünen ve en doğru teşhisler koyan biziz. Ama bu yetmez. Eylemlerimizi daha etkin kılmalıyız. Her örgüt biriminin somutunda 24 saat yapılabilecek işleri saptayıp, parti eylemini bu işler üzerine yöneltmeliyiz.

Bunun için eski, yeni, işçi, emekçi, öğrenci tüm üyelerimizin katkıları zorunludur. Partide düşünen ve işyapan, karar alan ve eylem yapan üyeler ya da organlar ayrımı yoktur. Hep birlikte düşünüp hep birlikte kararları oluştura-

rak, hep birlikte eyleme koyacağız. Sorumluluk ta hepimizin, zafer de. Yapılabilecek ilk işlerden biri, demokratik merkeziyetçi anlayışımıza uygun olarak üyelerin kararların alınmasına ve uygulanmasına katılmalarını artırmalıyız. Bunun için de tüm üyelerin görevli olduğu örgüt biriminin yetki ve sorumlulukları çerçevesinde sorunları ortaya koyup tartışmaktır. Tartışmayan parti üyelerinin katkıları da olamaz. Üyelerin katkıları olmadıkça da ne doğru kararlar alınabilir ve ne de en doğru kararlar bile alınsa alınan kararlar hayata geçirilebilir.

Tartışmalar, sadece yapılacak işlerin saptanması için yapılmaz. Geçen dönem çlışmalarının değerlendirilmesi önümüzdeki dönem neyi nasıl yapacağımızın yollarını gösterecektir. Yaptığımız hataları, eksik yönlerimizi bir bilimsel sosyalist partiye, Türkiye İşçi Partisi'ne yaraşır gönül rahatlığı ve açık yüreklilikle ortaya koymak gerekir. Bu tartışmalar eleştiriyi ve özeleştiriyi de beraberinde getirecektir. Bilimsel sosyalist olmanın önde gelen koşulu eleştiriye açık olmaktır. Eksik ve hatalar gösterildiğinde bunları kabul etmektir. Başka türlü kendimizi de, partimizi de geliştirmek mümkün değildir.

Eleştiriler birbirimizi itmek, karalamak için değil, hatayı ortaya çıkarıp yenmek için yapılacaktır. Eksiklerimizi gidermek için yapılacaktır. Özeleştiri de bu eksik ve yanlışları kabul edip bir daha tekrar etmemektir.

Böyle bir tartışma anlayışını yerleştirmek zorundayız. Tartışmalarda, yapılan eleştirilerde birbirimize güveneceğiz. Eleştiren de eleştirilen de önce güven duyacaktır. Bilecektir ki, tüm söylenenler partinin gelişmesi içindir. Türkiye İşçi Partisi'nde, Partimizde hiç kimse, başka bir amaç için bulunmuyor. Böyle kabul edeceğiz. Böyle kabul edilmezse, her tartışma, her eleştiri parti yıkıcılığı, parti düşmanlığı olarak yorumlanırsa, partimiz gelişemez. Partide parti saflarını çökertmek isteyenler bulunabilir. Ya da böyle bir sonucu olacağını düşünmemiş olsa bile yapılan eleştiri böyle bir sonuç doğurabilir. Bu takdirde yapılacak iş tartışmaları önlemek değildir. Tam tersine bu yanlış anlayışı yenebilmek için, niye yanlış olduğunun anlatılması ve bu yanlış anlayışın bilinçle yokedilmesi gerekir.

Parti bir kışla değildir. Herkes bağlı olduğu örgüt biriminde o birimin gündemine giren sorunlara ilişkin düşündüğünü söylecektir. Yanlış da olsa, doğru da olsa söylemelidir. Söyledikleri yanlışsa tartışmalarda yanlış olduğu ortaya çıkar ve o arkadaşımız yanlış düşüncelerden sıyrılır. Düşündükleri doğru ise, o takdirde başka arkadaşlar da bu doğruları kabul ederek parti eylemini hep birlikte geliştirirler.

AZINLIK ÇOĞUNLUĞA UYACAKTIR

Demokratik merkeziyetçiliğin en önemli ilkelerinden biri de azınlığın çoğunluğa uymasıdır. Bu demektir ki, her zaman karar alınan örgüt biriminde oy birliği sağlanamayabilir. Ama oy çokluğuyla karar alındıktan sonra, azınlıkta kalanlar bu kararın uygulanmasına kararı savunanlardan geri kalmamak üzere katılırlar. Hatta gene eskisi gibi düşünseler bile bu eylemlerini etkilemez. Alınan karar yanlış da olabilir. Kararın yanlışlığı ya da doğruluğu eylem içinde anlaşılacaktır. Eylem sonrası yeniden değerlendirilen karar yanlışsa, yanlışlığı ortaya çıkmışsa bu kez karar değiştirilir. Hiç kimse birbirinin benzeri biçimde düşünmeye mecbur değildir. Sadece alınan karar doğrultusunda hiç bir tereddüde yer vermiyecek biçimde eylem birliği şarttır.

Hiç bir parti üyesi bir başka üye için kendisi gibi düşünmüyor diye onu suçlayamaz. Partide yapılan eleştiriler üyelerin davranışlarına ve eylemlerine yöneliktir. Üyelerin davranışlarında ve eylemlerinde yansıyan bilinç gerilikleri ve terslikleri bu somut olgulara dayanarak eleştirilebilir. Bu objektif olma zorunluluğu gözden kaçırılırsa kişisel beğeniler öne çıkar ki bu tür yargılarla Partinin birliğini ve gelişmesini sağlamak mümkün değildir.

Parti üyeleri içinde bazı arkadaşlarımız birbirleriyle diğerlerine oranla daha iyi arkadaşlık bağı kurabilirler. Daha sık görüşüp daha dost olabilirler. Bu doğaldır. Önemli olan arkadaşlık ilişkilerini 'ahpap çavuşluk' ilişkilerine dönüştürmemektir. Bu takdirde, partide kurulların dışında bir başka karar merkezi oluşmuş demektir. Bu da parti birliğini bozar. En çok dikkat edeceğimiz nokta kurulların saygınlığı ve otoritesidir. Hiç bir ilişki kurulların üstünde olamaz. Kurulların kararlarına ve saygınlığına gölge düşü'ülemez.

ORGANLAR İÇİNDE TARTIŞMA

Partide tartışılmayacak hiç bir karar yoktur. Ne varki tartışmalar kararları veren ve değiştirme yetkisi olan organlarda yapılır. Örneğin büyük kongre kararları ilçe kongrelerinde tartışılamaz. Çünkü ilçe kongreleri büyük kongrenin kararını değiştiremez. Büyük kongre kararları sadece büyük kongrede tartışılır ve gerekirse değiştirilir. İlçe kongrelerinde ise ilçenin çalışmalarına ilişkin sorunlar tartışılır. Bunlar büyük kongrenin verdiği kararlara dayalı sorunlar olabilir. Bu takdirde büyük kongre kararlarını tartışamıyoruz, o halde ilçemizin de büyük kongre kararlarına ilişkin eylemleri de tartışılamaz gibi bir anlayış temelinden yanlıştır. Biz eylem partisiyiz. Tüm tartışmalarımız eyleme yönelik ve eylemden çıkan sonuçların değerlendirmesi amacını taşır. Büyük kongre kararlarının ilçe kongresinde tartışılmaması demek, ilçenin yaptığı eylemin tartışılmaması demek değildir. İlçenin büyük kongre kararlarını hayata geçirebilmek için ne kadar uğraştığı, eylemine yansıyan eksik ve yanlışlarının neler olduğu tartışılmayacaksa ilçe kongresinde ne tartışılacaktır? Hatta çalışma ekibinde ne tartışılacaktır? Partinin çizdiği mücadele perspektifini hayata sokacak olan bu örgüt birimleri kendi somut çalışma alanlarındaki sorunları en geniş özgürlük içinde tartışacaklardır.

Tartışmayan bir parti sorunları olmayan bir parti demek değildir. Tam tersine sorunlarından habersiz, işi oluruna bırakmış demektir. Tartışmaları geliştirmekten korkmayalım. Yeterki tartışmalarımız örgüt birimleri içinde ve o birimlerin sorumlulukları çerçevesinde olsun. Eyleme yönelik ve eylemi geliştirici olsun. Yanlış yapmaktan da korkmayalım. Hiç bir parti üyesinin ya da örgüt biriminin bile bile yanlış yapmayacağına güvenelim. Bilinmeden yapılacak hatalara karşı da düzeltmek için hazır olalım. Böylece parti örgütlenmesi ve partinin kitleler içindeki etkinliğini geliştirebiliriz. Yanlışlardan arınmanın, doğruları yaşama sokmanın başkaca bir yolu bulunmuş değildir.

Doğu'daki Oyunları Boşa Çıkaracak Asıl Güvence...

Baştarafı 2. Sayfada

şist ve gericilerle ve onların nüfuzundaki resmi ve gayrı resmi örgütlerle, olayların bu mecraya dökülmesindeki rolleri de muhakkaktır.

Hükümet, sayılan ve birbirinden önemli boyutları olan olaylar karşısında şimdiye kadarki suskunluğunu bırakarak resmi bir açıklama yapma durumundadır. Bugüne kadar emperyalizm ve onun yerli uzantılarınca sürdürülen karanlık emelleri ve oynanan rolleri açığa çıkarıcı ve bundan sonra da sürdürülmesini önleyici önlemleri almak ve bu konuda, kısa sürede kamuoyuna bilgi verip aydınlatmak durumundadır.

Doğuda veya batıda yaşayan, ana dili Kürtçe veya Türkçe olan tüm sosyalistler, ilericiler, demokratlar, yurtseverler de halk kitlelerini saran demokratikleşme mücadelesini yüzgeri etmeye yönelik olarak başları üzerinde döndürülmek istenen oyunları, tezgahları bilerek davransinin olduğu kadar içinde yaşadığımak, karanlık emelleri gün ışığına çıkarmak, oyun ve tezgahları tersine çevirmek durumundadırlar.

Görünen, işçi sınıfının önderliğinde yürütülen; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin ülke çapında bütünlüğünün, bilimin ve dünya devrimci pratiğinin öğretisinin olduğu kadar içinde yaşadığımız olayları ve arkasındaki oyunları, ağırlıkları ölçüsünde ciddiyet ve dikkatle değerlendirerek de varılan bu sonucun, giderek daha geniş kitlelerce kavranılıp uygulamaya geçirilmekte olduğudur. Hertürlü resmi açıklamanın, önlemlerin, verilebilecek resmi güvencelerin ötesinde, bu oyunları ve tezgahları boşa çıkaracak asıl güvence de halk kitlelerindeki bu uyanış ve bilinçlenmedir.

Parti heyetinin gezisi sırasında Türkiye İşçi Partisi Van İl Örgütünün kurulmuş olması ve yakın yörelerde kurulma hazırlıklarının sürdürülmesi bu bakımdan anlamlı bir işaret olmaktadır.

Yerel Sorunlara Çözümler Getirmek

İstanbul Fatih ilçe örgütümüzün açtığı ve başarıyla sürdürdüğü bir kampanya sonuca ulaştı. Özellikle 11 Aralık yerel seçimleri öncesinde başlatılan somut sorunlara dayalı propaganda yerel örgütlerimizce seçimlerden sonra da sürdürülüyor. Yerel seçim çalışmalarında örgütlerimizin sorunu kavrayışı ve kazanılan deney somut başarılara ulaşıyor. ÇARKBAŞAK daha önce çeşitli il ve ilçe örgütleri ile çalışma ekiplerimizin yerel sorunların çözümüne ilişkin somut çalışmalarından örnekler vermişti.

Bu rapor da yüz binin üzerinde nüfusu bulunan Kocamustafapaşa semtinin ulaşım sorunu için Fatih ilçe örgütümüzün yürüttüğü kampanyada aktif görev yapan iki çalışma ekibimizce İlçe Yönetim Kurulunun isteği üzerine ortaklaşa hazırlandı. Kampanyayı başarıyla sürdüren çalışma ekiplerimiz bu yazılarında eylemi değerlendirirken, eksikliklerini ve kampanyadan çıkan öğretici sonuçları da ortaya koyuyorlar.:

Semtimiz Kocamustafapaşa'nın bir.. çok yerel sorunu vardır. Diğer işçi ve emekçi semtlerinden göreceli olarak alt yapı hizmetlerinin iyiliği bu sorunların önemini azaltmaz. 100.000'nin üzerinde insanın yaşadığı Kocamustafapaşa'da ulaşım büyük bir sorun olarak durmaktadır. Semt'ten sadece Eminönü'ne otobüs gitmektedir. Oysa semtte oturanların büyük bir bölümü Taksim, Şişli yöresinde çalışmaktadır.

Eminönü'ne çalışan otobüslerin da. ha önce semtin iç kesimlerine inmemesi nedeniyle, yöre halkı yarım saat yürüyerek durağa gelebilmekteydi. Ekiplerimizin de girişimiyle bu otobüslerin bir kısmı semtin iç kesimindeki, önerimiz olan bir meydanı son durak yapması ile kısmen çözümlendi. (Konuyla ilgili dağıttığımız bildiri Çark-Başak'ın 46 ncı sayısında yayınlandı.)

Bu konuda elde edilen kazanım sonucu yöre halkı yıllardır en büyük sorunları olan Taksim hattına otobüs konulması için bizlerin çalışma yapmasını isteyince durumu Yönetim Kuruluna iletttik. Ekiplerimizin önerisiyle bu sorunun çözümü doğrultusunda bir kampanya başlattık.

Kampanya çalışmalarında üç ilkeden hareket ettik.

1) Kapitalizmin çözümsüzlüğünü göz ardı etmeksizin sorunları açmak, tüm yöre halkında ulaşım sorununun net olarak kavranması için, somut bir hedefe yöneltmek ve sorunun düzenle bağını saptayarak gerçek çözümün sosyalizmde olduğunu anlatabilmek.

2) Sosyalizm için mücadele eden partimizin bu düzen çerçevesinde de aşılabilecek, kısmen çözülebilecek hedefler etrafında, emekçi halkın sorunlarını ciddiyetle ele aldığını, yararcılıktan uzak bir yaklaşımla bunların çözümü için özveriyle çalıştığını, sorunlara sahip çıktığını en geniş şekilde duyurmak.

3) Sorunun çözümü için sadece partililerin özverili çalışmalarıyla yetinmemek, hatta sorundan çelişkisi olan tüm emekçilerin örgütlendirilerek kampanya'ya katılmaları ve sonuçlandırılmasına ağırlık tanımak, bunu yaparken; beraber iş yaptığımız insanlardan en diri, en mücadeleci olanlarla ilişkiyi, politik ilişkiye dönüştürmek.

Yönetim Kurulu ile birlikte yaptığımız toplantıda semtin konuyla yakın ilgi.. si olan 12 mahallesini saptayarak işbölümü yaptık. İlk aşamada mahalle muhtarlarını ziyaret ederek hangi çalışmaları yapacağımızı aktardık. Daha sonra muhtarların ortak bir dilekçeyle İETT'ye başvurusunu sağladık. Dilekçeye olumsuz yanıt verildi. Bu kez durumu açıklayıcı yeni bir bildiriyi çok geniş bir şekilde dağıttık. (Çark-Başak sayı 48)

Görev bölümü yaptığımız mahallelerde ilişkilerimizi gözden geçirerek oluşturduğumuz komitelerle Taksim'e otobüs konulmasını içeren bir dilekçeyle imza toplamaya başladık. İmza toplama Komitelerini oluştururken karşılaştığımız en büyük güçlük yeni tanıştığımız insanların matbu dilekçeler olmasına karşın durumu kuşkuyla karşılamaları oldu. Bazıları Kampanyayı TİP 'nin yürüttüğünü bildiği için politik bir yanı olduğu gerekçesiyle, bazıları da genel tedirginliğin bir parçası olarak çok istekli olmalarına karşın ürkek davrandılar.

Kahve- kahve, ev-ev dolaşarak imza toplamamız büyük bir sempati topladı. Konuyla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir çok insan çalışmalara katıldı, yeni ve gerçekten özgül koşullara göre ilginç imza toplama yöntemleri önerdiler.

Kampanya başarılı oldu ve topladığımız 10.000 dolayındaki imzanın ötesinde çok geniş bir kamu oyu oluşturduk. İlgiyi, dilekçeleri İETT'ye iletirken basına aktarmakla daha da artırdığımız inancındayız.

Maddi olanaksızlıklarımız nedeniyle yapamadığımız afişlemenin ve bez „pankart asmanın ne denli önemli olduğunu anladık. Bundan sonraki kampanyaların çok boyutlu sürdürülmesi için tüm olanaklarımızı zorlayacağız.

DENEYİMLER

Kampanya tek tek üye olarak, ekip olarak bizlere çok şey kazandırdı. Bir çok deneyim elde ettik. Çalışma bölgemizde işçi ve emekçilerle canlı, sıcak bağlar kuruldu. Sempatizan ağzımızı genişlettik ve inanıyoruz ki bu çalışmadan dolayı kısa sürede bir çok üye kazanacağız.

Çalışmalar boyunca dikkatimizi çeken ve bundan sonra bize yol gösterece.. ğine inandığımız deneyleri şöyle özetlemek mümkün:

Çalışmalara başlarken en ince detayına kadar düşünülen bir plân çıkarılmalı ve takvimi saptanmalı.

Koşulları olabildiğince objektif değerlendirmeli,

İnsanlarla bağ kurarken dürüst, içten ve alçak gönüllü olunmalı. «Öncülük» kavramını hayata geçirirken sorunu en çok düşünen, çözümü için kafa yoran, doğru çözümler öneren ve gerçekleşmesi için en özverili çalışmayı yürütenlerin yol gösterici olabileceğini, yoksa «bu işin öncülüğünü biz yapıyoruz, siz de gelin yardım edin gibi» yaklaşımlarla gerçekleşmiyeceğinin bilinmesi.

Kitlelere soyut sosyalizm propagandasıyla gidilemiyeceği, işçi ve emekçilerin kendilerine yabancı gelen sözleri dinlediğini ama anlamadığını, anlamak için çaba da sarfedilmediğini görmek durumundayız. Eğer emekçilerin somut sorunlarını temel almıyorsak, acil taleplerini göz ardı ediyorsak, propagandamızın, eylemlerimizin kitle içinde yankı bulması, taraftar kazanması olanaksızdır.

Ancak bu kitle çizgisinde kalınması anlamına gelmemelidir. Somut sorunların, ekonomik, demokratik, yerel taleplerin düzenle bağı mutlaka gösterilmeli ve çözümler için mücadele edilirken asıl mücadelenin hangi hedefe yöneltilmesi gerektiği eksiksiz ve net olarak ortaya konulmalıdır.»

Demokratik Toplumsal Muhalefetin Örgütlü Birleşik Gücü Her Türlü Faşist Saldırıyı Püskürtecektir

Başkanlık Kurulu üyesi Gündüz Mutluay'ın son faşist cinayetler üzerine 12.7.1978 tarihli basına verdiği demeç:

•Eğitim Enstitüsü öğretmenlerinin ardarda vurulmalarından sonra dün de Doçent Bedrettin CÖMERT'in öldürülmesi birbirine bağlı, belli bir amaca varmak için planlanmış cinayetlerdir. Son günlerde yoğunlaşan, sistemli bir cinayet dalgası halinde yaygınlaşan terörün tek bir merkezden yürütüldüğünü göstermektedir.

İstanbul Valisine başvurarak can güvenliklerinin olmadığını, gerekli önlemlerin alınmasını bildiren Atatürk Eğitim Enstitüsü öğretmenlerinin planlı bir şekilde birbiri ardına vurulmaları, üstelik bu cinayetlerin çok pervasız ve •profesyonelce• işlenmesi, faşistlerin demokratik güçleri sindirerek ve toplumda panik yaratarak iktidara el koymayı planladıklarını göstermektedir.

Bundan sonra cinayetlerin doğrudan siyasi kişilere kaydırılması gündeme getirilebilir. Faşist güçler, cinayet ve terörü bütün toplum katlarına yaymaya çalışmaktadırlar.

Amaç açıktır:

İlerici, demokratik güçler sindirilerek, demokratik direniş kırılmak istenmektedir.

Cinayet dalgası toplumun bütün katlarına yayılarak toplumda korku ve panik havası yaratılmaya çalışılmaktadır.

•Böylesi bir ortamda' kuvvetli ve inandırıcı bir hükümet', 'demokratik hak ve özgürlüklerin askıya alınması' gibi, her zaman faşizmin ekmeğine yağ sürecek çözümler meşrulaşır ve topluma kolayca dayatılabilir• hesabı yapılmaktadır.

Bu hesap boşa çıkarılmalı, faşistlerin hevesleri kursaklarında bırakılmalıdır.

Sosyalistler, demokratlar, ilericiler; bütün demokratik güç ve örgütler en geniş kitlelerin ortak mücadele hedefleri üzerinde birlik ve dayanışmayı sağlamalı, geliştirmelidirler. İşçi ve emekçi sınıfların en geniş kitleleriyle mücadeleye sokulması sağlanmalıdır. Demokratik toplumsal muhalefetin örgütlü birleşik gücü her türlü faşist saldırıyı püskürtecek, faşistleri döktükleri kanda boğacaktır. Örgütlü birleşik gücün en geniş kitlelerin ortak talepleri için yürüteceği tutarlı ve kararlı bir mücadele etkin kitle hareketleriyle demokratik hak ve özgürlükleri koruyacak, demokratik mevzilerden bir adım bile geri çekilmeden daha ileri hak ve özgürlükler sağlayacaktır.

Türkiye İşçi Partisi bu amaç için bütün güçlerini demokrasi cephesinde mücadeleye sokmuştur. Demokratik güçlerin birlik ve dayanışmasını sağlamak için mevcut ortam ve koşulları gözönünde tutarak bütün olanakları zorlamaktadır. Bu doğrultuda atılacak her ileri adım, her olumlu girişim değerlendirilecektir.

Hükümet demokratik güçlerin, işçi ve emekçi sınıfların desteğini sağlamak istiyorsa kararsızlığı ve bocalamayı bir an önce terk etmelidir. Gözler önünde oynanan bu oyuna seyirci kalınamaz. Toplumun sindirilmesine seyirci kalınamaz. Cinayet şebekelerinin, terörün kaynaklandığı odaklar bellidir. Bunların üzerine cesaretle yürünmelidir.

Faşist saldırıları önlemenin yolu budur. Demokrasiyi korumanın yolu budur. Demokratik hak ve özgürlükler üzerine en küçük bir baskı, en küçük bir sınırlama hangi gerekçeyle ve ne adına yapılırsa yapılsın, faşistlerin ekmeğine yağ sürer. Bu unutulmamalıdır.

Hükümet, Anti-Demokratik Girişim ve Yöntemlerden Kaçınmalıdır

Genel Başkan Behice Boran'ın son olaylar ve hükümetin tutumu üzerine 10.7.1978 tarihli basına verdiği demeç:

'Anarşiyi önleme' konusunda hükümet garip bir tutum içindedir.

•İstanbul'da ardı ardına faşist kurşunlara hedef olan Eğitim Enstitüsü öğretmenlerinin katillerini bulmak için bütün güçlerin seferber edilmesi gerekirken, polis, duvarlara yazı yazıp afiş asan bazı DİSK'li grevci işçilerin peşine düşmüştür. Polisin bu işçilere yaptığı muamelenin basında çıkan resimleri hem utanç verici-dir, hem de gülünç. Polisler, ellerinde silah, üstlerine yürüyüp •kıskıvrak yakalamışlar• (!) bu boya ve fırçadan başka silahları olmıyan işçileri! Sağcı kuruluşlarınki hariç, hiç bir afişleme olmuyor ki, afiş asanlar polisçe engellenmesin, karakollara götürülmesin, tartaklanmasın. Hükümet, anarşiyi önleme çabalarında, afiş asma eylemleri ve POL-DER gibi yasal demokratik kuruluşlarla uğraşmayı baş sorun edinmiş görünümündedir. Sanki anarşinin sebebi bu ikisidir, bunlar engellendi mi, anarşi sorunu çözülecektir.

•Hükümet afiş asmaların ve POL-DER'in üzerine düştüğü kadar cinayetlerin, bombaların, dinamitlerin peşine düşse bu kanlı olayların failleri ve kaynaklandıkları yuvalar bulunur, anarşi sona erdirilirdi. Ama hükümette olayların köküne inme, kaynaklarını kurutma yolunda ciddi çaba görülmüyor. Çok az olayın failleri yakalanıyor, yakalananların da gerçek failler olup olmadıkları bilinemiyor, çünkü kovuşturma sürdürülüp sonucun ne olduğu kamuoyuna duyurulmuyor; olaylar ve dosyaları kapanıp gidiyor.

•Durum çok ciddi ve düşündürücüdür. Sanki devletin, güvenlik örgütünün istihbaratı •anarşik olaylar• konusunda yok, veya işlemiyor gibidir. Bu durumun düzeltilmesine gidileceğine, yeni mahkemeler, polise yeni yetkiler ve yeni araçlar gibi yollara baş vurulmak isteniyor. Oysa istihbarat işletilmedikçe, iz sürülmedikçe, suçlular tümüyle ortaya çıkarılmadıkça bu sözde önlemlerle sorun çözülmez. Zaten, bu önlemlerin ısrarla istenmesinden maksat onları işçilere, öğretmenlere, öğrencilere, tüm ilericilere karşı •yasal şiddet• araçları olarak kullanmakdır.

•Hükümet yalnız ülke yararı açısından değil, kendi ömrünü uzatma açısından da hem istihbaratı işletmek, anarşinin kaynağına inerek onu kurutmak, hem de her türlü anti-demokratik girişim ve yöntemlerden, baskılardan titizlikle kaçınmak durumundadır. Anarşiye karşı etkin önlemler beklentileri şimdi Ağustos sonu atamalarına bağlanmış görünüyor. Durum kritik noktaya gelmiştir.•

Kongreler ve Çalışma Raporları

Kongre'nin vazgeçilmez bir unsuru olan ve yasal bir zorunluluğun çok ötesinde, söz konusu birimin canlılığının ve politik çalışmasının göstergesi olan «Çalışma Raporu», ayrıca ele alınmayı gerektirecek bir öneme sahiptir.

ÇALIŞMA RAPORU «ÇALIŞMA»LARIN DİLE GETİRİLDİĞİ BİR RAPORDUR

Parti işleyişi içinde, örgüt birimleri üst organlarına çeşitli vesilelerle ve tüzüğün gerekli kıldığı durumlarda raporlar sunarlar, çeşitli düzeylerdeki «temsilciler toplantıları»nda da, raporlar okunur, üzerinde görüşülür. Bu raporlar, özel konularda olabileceği gibi, ilgili birimin genel çalışmaları üzerinde de olur. Kongre'ye sunulan çalışma raporu ise, tüm bu raporlardan nitel bir farklılık gösterir. Kongre çalışma raporunun iki önemli özelliği vardır:

1. İki kongre arasındaki dönemde örgüt biriminin çalışmalarının dökümünü ve yorumunu yapması;

2. Yeni dönemde görev yapacak olan yönetim organına örgüt biriminin nicel ve nitel varlığını tanımada, önündeki hedefleri görmede veriler sağlaması.

Bu özellikler göz önünde tutulduğu zaman, Çalışma Raporu'nun ne olduğu ne olmadığı da açıklık kazanır. Çalışma raporu, isminden de anlaşılacağı gibi» çalışma»ların anlatılacağı bir rapordur. Çalışma raporunun zenginliği kapsamının genişliği ve eğitim aracı olabilmesi, Raporu yazan örgüt biriminin «çalışma»larının zenginliğine, kapsamına bağlıdır. Ancak, bu anlamda rapor, yapılan işlerin alt alta sıralanması da değildir. Çalışmaların dökümünün yanı sıra, bunların yorumu ve bu çalışmaların öğrettiklerinin ele alınıp çözümlenmesi, tüm bunların objektif ve üyelerin tartışmalarla yapacakları katkılara açık olarak dayatmacılıktan uzak olarak ele alınması, vazgeçilmez bir zorunluluktur.

Çalışma Raporu'nun ikinci önemli özelliği de, görev alacak olan yeni yönetim organına örgüt biriminin *somut* nicel ve nitel durumu, önündeki hedefler, içinde Parti eylemini yürütmekle sorumlu olduğu alanın temel özellikleri konusunda veriler sağlamasıdır. Bu anlamda, hazırlık aşamasında çalışma ekiplerinin katkısını sağlama yolunda çeşitli yöntemler geliştirilmelidir.

«ÇALIŞMA»LARIN ELE ALINIŞI

Parti biriminin «etkinliği»nin esas göstergesi, sorumlu olduğu alandaki sosyal ve politik yaşama etkisi, bunu «değiştirme» doğrultusundaki elle tutulur kazanımlarıdır. Bunun yansıması da üye sayısının artış grafiği, yayın satış ve abone durumunun gelişimi, yerel yönetimlerde, demokratik kitle örgütlerinde parti üyelerinin etkinliği, seçimlerde alınan oylar ve benzeri gibi noktalarda somutlanır.

Bu alanlarda varılan noktanın, varolan potansiyelin ne kadarını kucaklayabilmiş olması, nelerin «yapılması mümkün»ken yapılamamış olduğu, ve en önemlisi de temel örgüt birimleri olan çalışma ekiplerinin bu kazanımlar içindeki somut katkılarının örneklenerek açıklanması, çalışmaları açıklayıp yorumlarken dikkat edilmesi gerekli noktalardır.

Parti çalışmasının etkinliğinin elle tutulur ölçütlerinin objektif ve somut duruma bağlı kalarak açıklanması, bu alanda herşeyin açık yüreklilikle, başarılar abartılmadan, eksiklik ve hataların üstü örtülmeden dile getirilmesi, işçi sınıfı partisinde vaz geçilmez bir ilke olan «somutluk ve gerçekçiliğin» vazgeçilmez bir gereğidir.

Başarıların ve eksikliklerin yalnızca objektif biçimde açıklanması da yeterli değildir. Bundan daha da önemlisi, nedenlerin ortaya konması, başarılardan ve başarısızlıklardan çıkartılan derslerin ve genellemelerin yapılması başarıların daha da geliştirilmesi, eksikliklerin ve hataların aşılması için gerekli olan önlemlerin somut, net ve gerçekçi biçimde sergilenmesidir.

Çalışmalar ele alınıp çözümlenirken, somutluğun ve gerçekçiliğin yanı sıra, bir diğer nokta da, «dayatmacılık»tan kaçınmaktır. Kongrelerin önemli bir özelliği de, ilgili birime bağlı parti üyelerinin veya delegelerinin kendi birimlerinin sorunlarını en açık ve yapıcı biçimde tartışabilmelerinin olanağını yaratmasıdır. Bu anlamda, Çalışma Raporları da, bu tür yapıcı ve geliştirici tartışmalara, eleştiri, öneri ve katkılara olanak tanıyacak açıklık ve açıkyüreklilikle çalışmaları sergilemelidir. Şu iş şöyle yapıldı, başka türlüsü de kaçınılmazdı, gibisinden kestirme açıklamalarla sorunları tartışmış, eksiklikleri ortaya koymuş olmayız. Tersine sorunu geçiştirmiş oluruz.

SOMUT DURUMUN ÇÖZÜMLEMESİ

Çalışma Raporu'nun ikinci önemli özelliği olarak belirttiğimiz «yeni dönem yöneticilerine örgüt biriminin ve örgütün görevli olduğu alanın somut özelliklerinin yansıtılması» da, örgüt biriminin üye yapısı, çalışma ekipleri deneyimi, üyelerin parti eylemine katkıları, eğitim ve ideolojik çalışmalarda ulaşılan nokta, bu noktalarda ortaya çıkmış olan örgütsel ve politik-ideolojik başarılar ve başarısızlıkların sergilenmesinde somutlanır. Bunun yanı sıra örgüt biriminin Parti çalışmasını yürütmekle sorumlu bulunduğu yörenin genel sosyal ve ekonomik özellikleri ve sınıf mücadelesinin bu alandaki somut durumu, güçler dengesi ve benzeri özellikler, en genelinde bile olsa ana hatlarıyla Çalışma Raporunda yer alırsa, yeni dönem yöneticilerine bırakılacak bilgilerin yanı sıra, uzun vadede belgesel öneme sahip bir malzeme oluşmuş olacaktır.

Örgütün somut yapısının ve nitel-nicel gücünün sergilenmesine bir örnek vermek gerekirse, üyelerin sınıfsal konumlarının açıklanması, çeşitli parti çalışmalarına üyelerin katılma oranları, bunda rol oynayan etmenlerin çözümlemesi gösterilebilir. Bunun gibi, yapılan eğitim çalışmaları bu çalışmaların üyelerin oluşumuna yapmış olduğu somut katkılar ve bu alanda yeni dönemde nelere gereksinim duyulduğunun belirtilmesi de sayılabilir. Çalışma Raporunda, bunlara bağlı olarak, geçmiş Kongredeki raporda ortaya konmuş olan hedeflere ne ölçüde varılabildiği, varılamadıysa nedenleri, Parti hareketinin «sürekli», yani geçmişi ve geleceği olan bir hareket olması özelliğinin bir gereği olarak belirtilir. Gelecek dönem çalışmalarına ilişkin öneri ve görüşler de bu kapsamda yaygın biçimde ele alınır.

Örgüt biriminin nicel ve nitel yapısının açıklanmasında önemli bir etken de, yönetici-üye ilişkilerinin, ekip içi çalışmalardaki organik uyumun sorunları ve kazanımlarıyla, net bir biçimde ortaya konulmasıdır.

RAPORDA ÜSLUP

Daha yukarda, raporda «dayatmalar» dan kaçınılması gereğine dikkati çekmiştik. Bunun yanı sıra, belirtilmesi gereken bir diğer nokta da, yakınma düzeyindeki «özeleştirilerden» ya da «kime ve neye karşı olduğu belirsiz eleştirilerden kaçınılması gereğidir. Parti içi eleştiri ve özeleştiri konularında Parti tüzüğü, diğer Parti belgeleri ve parti organlarında yer alan görüşler, raporlarda kullanılacak üslup konusunda gerekli açıklıkları getirmektedir. Raporda üslubun bir diğer özelliği de militanlık ve partizanlık olmalıdır. Bir dönem ilçe çalışmasının en önemli örgütsel olayı olan Kongre, tüm üyelerin coşku ve heyecanla hazırlandıkları, yeni atılım ve açılımlar için bilenecekleri bir forumdur. Böylesi bir foruma sunulacak Çalışma Raporu da, bu ortamın gereği olan canlılığa ve militanlığa, sahip olmalı, mücadele ruhunu körüklemelidir.

Bu konuda, 1. Büyük Kongremize sunulmuş olan Rapor ve dünya işçi sınıfı partilerinin geçmişte ve günümüzde yapılmış kongrelerine sunulmuş olan ve çeşitli fırsatlarda dilimizde de yayınlanmış olan raporları birer örnek oluşturmaktadırlar.

SONUÇ

İşçi Sınıfı partisinde kongre çalışma raporları, titizlikle hazırlanan, belli bir zaman kesiti içinde örgüt biriminin toplumu değiştirme ve sınıf mücadelesini yükseltme yönündeki somut çalışmalarını belgeleyen, sorunlara ve kazanımlara, bunların nedenlerine ışık tutan, yeni dönemin hedeflerini ve perspektiflerini çizen önemli belgelerdir. Üç yılı aşkın parti deneyimizin öğrettikleri ve Parti Temel Belgelerinin sağladığı yaratıcı birikimle, bu İkinci Kongre döneminde de mücadele tarihimizde önemli yeri olacak, Çalışma Raporları, önemli belgeler oluşturacağız.

Parti Basınını Güçlendirelim

Parti basınının Parti eylemimizdeki öneminin bütün örgüt birimlerince açık olarak kavranmış olduğu Ankara'da yapılan İl Temsilcileri Toplantısında temsilci arkadaşlarımızın yaptıkları konuşmalarla bir kez daha ortaya konulmuştu. Bu toplantıdan sonra bütün yerel örgütlerimiz gerekli önlemleri almak için çalışmaya başladılar. İl ve ilçe örgütlerimiz üye toplantıları düzenleyerek, çalışma Ekibi Başkanları ve ilçe temsilcileri toplantılarında konuyu gündem maddesi yaparak bütün örgüt birimlerince kavranmasını sağlıyorlar.

Şimdi Genel Saymanlığımızca bütün örgütlerimize yayın hesapları gönderilmiş bulunuyor. Örgütlerimizin birçoğu borçlarını ödemenin yanında bütün yayınları peşin almak için fonlar oluşturuyorlar. Birçok örgütümüz şimdiden bu uygulamayı bütün yayınlar için gerçekleştirdi. İl ve ilçe örgütlerimiz arasındaki bu olumlu yarışma kuşkusuz daha güçlü bir Parti Basını yaratmanın temeli olmaktadır.

GİRESUN İL ÖRGÜTÜNÜN «PARTİ BASININI GÜÇLENDİRELİM» KONULU TOPLANTISI YAPILDI

Giresun İl örgütümüz ÇARKBAŞAK için Genel Merkeze gönderdiği haberde İl Temsilcileri toplantısından dönünce 24 Haziran 1978 günü Parti lokalinde bütün üye ve aday üyelerin katıldığı bir toplantı düzenlendiğini bildiriyor. İl Basın Bürosunca hazırlanan haberde toplantının İl Başkanı Şansal Dikmen arkadaşın Genel Başkanın mesajını okumasıyla açıldığını, daha sonra söz alan partililerin Yürüyüş ile Yurt ve Dünya için abone yazımının hızlandırılması üzerinde durdukları anlatılıyor.

Yürüyüş ile Yurt ve Dünya için abone sayısının artırılmasının toplu para sağlanarak yayınlar için bir oluşturulmasına katkıda bulunulacağını belirten üyeler bu konuda yeni öneriler de getirdiler.

Görev gazetemizin satımı için yeni yöntemlerin ve olanakların tartışıldığı toplantıda ortaya çıkan öneriler yönetim kurullarınca ele alınarak geliştirilecek.

Giresun İl örgütümüzün toplantısı hep birlikte söylenen «PARTİ BASININI GÜÇLENDİRELİM» sloganıyla sona erdi.

BURSA İL ÖRGÜTÜ YAYINLADIĞI BÜLTENDE ÜYE VE ADAY ÜYELERİNİ PARTİ BASININI GÜÇLENDİRMEYE ÇAĞIRIYOR

Bursa İl Örgütü'nün bülteninden konuya ilişkin bölümü aynen yayınlıyoruz:

Biz Türkiye İşçi Partisi üyesiyiz. Bu güne kadar partimizin saflarında mücadele ettik, ölene kadar da edeceğiz. Bizim ve partimizin onurlu bir mücadele tarihi vardır. Yıllardan beri burjuvaziye karşı amansız mücadele verdik.

Sosyalizm için işimizden atıldık, aç kaldık, evimizden kovulduk, aç bırakılmak için kara listelere alındık, dövüldük, sövüldük hapislere konulduk, yaralandık, ölenlerimiz oldu.

Ama mücadelemiz bitmedi, her geçen gün arttı, bir çığ gibi büyüdü, partimiz güçlendi.

Bugüne dek partimizin bize verdiği görevleri başarı ile yaptık.

Şimdi yeni bir görev var karşımızda.

— Parti basınını güçlendirelim.

Partimizin sesini, sosyalizmin sesini kitlelere götüren onların anlayış ve düşüncelerini yansıtan parti basınının, partimizin güçlenmesinde kitlelerle bağını sağlamlaştırmasında önemli bir işlevi vardır.

Kapitalizmin karşısına sosyalizmi koyan, sağ ve sol sapmaları tanıtan kitlelere doğru yolu bilimsel sosyalizmi götüren parti basınımızı güçlendirmek hepimizin en önemli görevidir.

Bu görevimizi de başarı ile yapmak için:

— Yayınlarımızın satışını artıracağız, yayınlarımıza yeni aboneler bulacağız.

— Yayınlarımızın parasal sorunlarını çözmek için, fazla mesai yapacağız. Görev için Yürüyüş için mesai yapacağız.

Bağışlarımızı arttıracağız.

Evimizdeki eski eşyaları, gazeteleri, şişeleri parti basınımız için satacağız.

Parti yayınlarımıza olan borçlarımızı kapatacağız.

VE PARTİ BASININI GÜÇLENDİRECEĞİZ.

Baştaraffı 16. Sayfada

lar atılmaya başlanmıştır. Öteden beri Suudi Arabistan'ın desteğinde ve güdümünde olan yönetim 13 Haziran 1974 tarihinde değişmiş, yerine Askeri Komuta Konseyi geçmiştir. Yarbay İbrahim El-Hamdi başkanlığındaki Askeri Komuta Konseyi ülkedeki çağdışı toplumsal ilişkileri kırmak için bir dizi önlemler almaya başlamıştır. Konsey, ülkenin o güne kadar en büyük siyasal gücünü oluşturan iki büyük kabilesi olan Haşid ve Bakil kabilelerinin şeyhlerini sürgüne göndermiş, devlet yönetiminde feodal güçlerin etkinliğini kıracak önlemler almış, silâhlı kuvvetleri tek bir komuta altında toplamış, eğitim ve kooperatifleşme alanlarında girişimlerde bulunmuş, ülkeye çağdaşlaşma yönünde birtakım yenilikler getirmiştir. Örneğin o zamana kadar başlarına buyruk olan kabileler devletin güçlerine boyun eğmeye başlamışlardır. Yarbay El-Hamdi'nin Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti ile iyi ilişkiler kurmak yolunda attığı adımlardan sonra 1977 Ağustos'unda Güney Yemen Devlet Başkanı Salim Rubai Ali Kuzey Yemen başkenti Sana'yı ziyaret etmiştir. Emperyalizmin görünmeyen elleri tarafından birbirlerine düşman kılınan Arap Yarımadasının güneyindeki bu iki kardeş ülke arasındaki yakınlaşma Batılı güçleri telâşlandırmıştır. Ve 11 Ekim 1977 tarihinde, yani Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı Salim Rubai Ali'nin Sana'yı ziyaretinden iki ay sonra, Kuzey Yemen, yani Yemen Arap Cumhuriyeti Devlet Başkanı İbrahim El-Hamdi görünmeyen ellerce Sana'da öldürülmüştür. Bu cinayeti, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti radyosu şu sözlerle nitelemiştir: «Bu cinayet, emperyalizmin Yemen halkının birliğini, ulusal egemenliğini ve bağımsızlığını ortadan kaldırmak emelini güden gerici plânlarının bir bölümüdür.»

Ama İbrahim El-Hamdi yerine geçen Ahmed El-Gasimi ve Komuta Konseyinin yeni üyeleri, eski önderin yolunu izleyeceklerini açıklamışlar ve gerçekten de 13 Haziran 1974 hareketinin ilkelerini sürdürmeyi başarmışlardır.

EL - GAŞİMİ DE ÖLDÜRÜLÜYOR

İbrahim El - Hamdi'nin öldürülmesinden dokuz ay sonra Sana'da, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti Başkanı Salim Rubai Ali'nin özel temsilcisi Yemen Arap Cumhuriyeti Devlet Başkanı El - Gaşimi'yi ziyaret ettiği sırada elindeki çanta açılır açılmaz patlamış ve odada bulunan herkes ölmüştür. Bugüne dek çantaya güçlü bombayı kimin yerleştirdiği ayrıntıları ile açıklanamamıştır. Ancak ertesi gün Aden'de toplanan bir olağanüstü mahkeme, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı Salim Rubai Ali'yi idama mahkûm ederek hemen kararın yerine getirilmesini sağlamıştır.

Salim Rubai Ali yerine Devlet Başkanlığına eski Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin sol kanadının lideri ve sonradan kurulan Ulusal Cephe'nin Genel Sekreteri Abdül Fettah İsmail seçilmiştir.

Salim Rubai Ali'nin son olayda oynadığı rol ne olursa olsun ortaya çıkan gerçek bir takım gizli güçlerin, Kuzey ve Günay Yemen arasında yakınlaşmayı önlemek istedikleri, her iki ülkede de karışıklık çıkartmak için casusluk oyunları tezgâhladıkları, düşmanlıkları körüklemek için ellerinden geleni hiç bir zaman ardlarına koymayacaklarıdır. Ancak tüm bu oyunlara rağmen, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti'ndeki sağlıklı toplumsal, siyasal ve ekonomik gelişme rayından çıkarılamamıştır.

Arap Yarımadasının Güneyinde Emperyalizmin Oyunları

Arap Yarımadası'nın güneyindeki Yemen Arap Cumhuriyeti ile Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti adını taşıyan iki ülkede bir yıldan beri olup bitenler emperyalizmin; gerilikten kurtulmaya, dostluğu ve kardeşliği yükseltmeye ve daha iyi, daha mutlu bir gelecek sağlamaya çalışan halklara karşı ne ölçüde insanlık dışı davranabildiğinin bir kanıtıdır. Bu iki Arap ülkesindeki son gelişmeler emperyalizmin değme casusluk filmlerinde oynanan oyunlara parmak ısırttıracak taktiklerini sergilemektedir.

GÜNEY YEMEN'DE EMPERYALİZME VE GERİCİLİĞE KARŞI SAVAŞ VE SONRASI

Arap Yarımadası'nın güneyindeki uyanış hareketi 15 yıl önce başlamıştı. O zamanlar Güney Yemen adını taşıyan ve İngiltere'nin Hint Okyanusu kıyılarındaki ileri karakolunu oluşturan bu bölgede özgürlükçü güçler hem İngilizlere, hem de Suudi Arabistan tarafından desteklenen ve Kuzey Yemen'de üslenen gericilere karşı dört yıl süren bir bağımsızlık savaşı vermişler ve bu savaşı kazanmışlardı. Savaş sonunda Güney Yemen Halk Cumhuriyeti adını alan yeni bir devlet çıkmıştı ortaya, 30 Kasım 1967 tarihinde. 1970 yılında ise işbaşına geçen yeni yönetim devletin adını Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti olarak değiştirmişti.

1963 yılında kurulan ve bağımsızlık savaşını başlatan Yemen Ulusal Kurtuluş Cephesi biri milliyetçi ve liberal, diğeri ise ilerici ve sol eğilimli iki kanattan oluşuyordu. İngilizler ile Kuzey Yemen'den saldıran gerici güçlere karşı silâhlı savaşı Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin Abdül Fettah İsmail başkanlığındaki ilerici ve sol kanadı yürütüyordu. Kâhtan as-Şaabi başkanlığındaki milliyetçi ve liberal kanat ise silâhlı çatışmalara katılmamaktaydı. 1967 yılında bağımsızlık ilânından sonra Güney Yemen Halk Cumhuriyeti'nin yönetiminde Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin sağ eğilimli milliyetçi kanadı egemen oldu. Bir takım burjuva demokratik reformların yapılacağı vaadedildi. Hatta feodal ilişkilerin daha tüm etkinliklerini sürdürdüğü bu geri ülkede biçimsel demokrasinin bir takım uygulamalarına bile geçildi. Ancak hükûmet, kesinlikle yabancı çevrelerin işbirlikçilerine, feodal ağalara karşı tek bir adım bile atmaktan çekiniyordu. Toprak reformu vaadedilmesine rağmen yapılmıyor, yabancı şirketler istedikleri gibi ülkenin ekonomisini yönetiyorlardı. Daha da ötesi devlet yönetiminde yolsuzluklar, rüşvet alıp yürümüş, yabancılarla işbirliği yapan devlet memurları ve subaylar bol ücret ve küçümsenmeyecek diğer çıkarlar sağlarlarken halkın büyük çoğunluğu yoksulluk ve sefalet içinde eski yaşamlarını sürdürmek zorunda kalmışlardı.

SOLUN BAŞARISI VE SAĞ DARBE GİRİŞİMİ

Tüm bunlar olup biterken 1968 yılının Mart ayında yapılan Ulusal Kurtuluş Cephesi 4 üncü Kongresinde sol kanat büyük bir başarı sağladı. Buna karşılık, ülke yönetiminin ellerinden kaçtığını gören sağ kanat bir darbe girişiminde bulundu ve genellikle ordu içinde sol eğilimli oldukları bilinen subaylar ile, bağımsızlık savaşında çarpışan aydınlar, yabancı şirketlerin faaliyetlerinin devletleştirilmesini savunanlar tutuklandılar. Tutuklanmalar Ulusal Kurtuluş Cephe tabanında çok büyük tepki ile karşılandı. Tüm ülkede kitlesel gösteriler ve direniş hareketleri patlak verince sağ kanat tutukladığı kişileri serbest bırakmak zorunda kaldı. 22 Haziran 1969 tarihinde ise, Güney Yemen'de egemenlik gerçek bağımsızlık savaşı verenlerin eline geçti. Yeni yönetim «Devrimin Çizgisini Düzeltme» kampanyası adı altında yeni bir harekete girişti ve ülke sosyalist nitelikli bir kalkınma ve örgütlenme çabası içine girdi. Bu dönemde Güney Yemen'de bankacılık, sigortacılık, deniz taşımacılığı, tersane ve petrol sektörlerindeki tüm yerli ve yabancı şirketler devletleştirildi. Hazırlanan plân gereğince sanayi üretiminin yüzde 90'ı devlet sektörü tarafından yapılmaya başlandı. Ekonomik alandaki tüm bu girişimlere paralel olarak eğitim kampanyası, sağlık kampanyası gibi halkın yaşamını doğrudan doğruya ilgilendiren girişimler başlatıldı. Sosyalist bir toplumda görülecek kitle örgütleri birbiri ardından ortaya çıkmaya başladı. Sendikalar, Yemen Demokratik Gençlik Birliği, Öğrenci Birliği, Kadınlar Birliği, Halk Savunma Komiteleri, Halk Milisleri Örgütü ve diğer kitle örgütleri toplu kalkınma ve ülkeye güzel bir gelecek hazırlama için hepbirlikte girişimlerde bulunmaya başladılar.

Siyasal alandaki örgütlenmeler de gözle görülür bir gelişme göstermeye başladılar. Yemen'de, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nden başka 1960 yıllarında örgütlenmeye başlayan iki başka parti daha vardı. Bunlardan biri Güney Yemenli Marxistlerin önderi Abdullah Abdel - Razak Badip'in başkanlığındaki Demokratik Halk Birliği, diğeri ise Aziz Hasan Yahya önderliğindeki Baas Partisi'ydi. (Baas Partisi 1974 yılında Halkın Öncüsü Partisi adını almıştır.)

POLİTİK ÖRGÜTLENMEDE İLERİ ADIM: YÜKSEK HALK KONSEYİ

22 Haziran 1969 hareketinden sonra kitle örgütleri, iki siyasal parti ve Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin temsilcilerinin katıldıkları bir siyasal örgütlenme biçimi için yapılan çalışmalar 1971 yılında sonuçlandı ve Yüksek Halk Konseyi adlı yasama kuruluşu ortaya çıktı.

1975 yılına kadar başarılı bir işbirliği gösteren ülkedeki üç ayrı siyasal örgüt aynı yılın Ekim ayında birleşerek Ulusal Cephe adını aldılar. Birleşme kararında yadırganacak bir nitelik yoktu. Çünkü gerek Ulusal Kurtuluş Cephesi, gerek Demokratik Halk Birliği gerekse Baas Partisi tabanlarının toplumsal niteliği bakımından pek fazla ayrılık göstermiyorlardı. Zaten toplumsal yapı açısından farklılaşmamış ve henüz gelişmenin ilk basamaklarında olan Güney Yemen için bu beklenemezdi. Her üç örgütün tabanını da köylüler, işçiler, askerler, memurlar, aydınlar ve küçük burjuvazi aynı ölçüde oluşturuyorlardı. Daha da ötesi, her üç örgüt de bilimsel sosyalizme bağlılıklarını belirtiyorlardı. Örgüt tabanında 1976 yılında işçiler üyelerin yüzde 12'sini, köylüler ise yüzde 4,8'ini oluşturuyorlardı. Elbette böylesi bir örgüt içinde işçi sınıfı biliminin bilincine varmış öğelerin egemen olması beklenemez. Bu örgütten işçi sınıfının bilimsel partisinin işlevlerini de eksiksiz yerine getirmesi istenemez. İşçilerden bir çoğu köy ile ilişkilerini kesmemiş kişiler olduklarından zaman zaman örgüt içinde küçük burjuva davranışlara ve görüşlere rastlanmaktadır. Tüm bunlara karşın, Ulusal Cephe'nin gösterdiği gelişme çizgisi, devlet sektörünün önemi ekonomi içinde arttıkça, örgüt içinde işçi sayısı yükseldikçe daha olumlu, daha doğru bir yön izlemektedir. Ulusal Cephe iktidarı Güney Yemen'de toprak reformunu gerçekleştirmiş, 21 tarımsal üretim kooperatifi, 24 devlet çiftliği kurmuş, sanayileşme yönünde, balıkçılığı geliştirme alanında ilk adımlarını atabilmiştir. Ayrıca Ulusal Cephe iktidarı gerçekleştirdiği toplumsal örgütlenme biçimi içinde 1972 yılında Kuzey'den gelen saldırıyı da püskürtmeyi bilmiştir. Bu saldırı sırasında halk yönetimi savunmuş, köylüler, işçiler, hayvancılıkla geçinen bedeviler ve hatta okul çocuklarından oluşan milisler saldırganları geri çekilmeye zorlamışlardır.

1972 yılındaki açık saldırıyı, 1 milyon 700 bin nüfuslu Güney Yemen içinde çeşitli karışıklıklar çıkartılması için girişilen çabalar izlemiş, öteden beri kabileler arasındaki kanlı savaşların yeraldığı Yafa bölgesinde dışarıdan gelen destekle patlak veren karışıklıklar önlenmiş ve buradaki kabileler «yeni düzen» içinde yaşamayı öğrenmişlerdir. Daha sonra Suudi Arabistan, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin seçtiği kalkınma yolunu saptırmak, çoğunu sosyalist ülkelerin oluşturduğu devletlerle yaptığı işbirliğini bozmak için 400 milyon dolarlık yardım teklifinde bulunmuş, ancak bu yardım teklifine bağlı olarak sunulan siyasal ödünleri Aden hükûmeti kabul etmemiştir.

KUZEY YEMEN'DE YÖNETİM DEĞİŞİKLİĞİ

Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti'nde bu gelişmeler olurken, 6 milyonluk Kuzey Yemen'de de gelişme ve demokratikleşme yolunda adım-

Devamı 15. Sayfada

ÇARK BAŞAK / Türkiye İşçi Partisi Merkez Yayın Organı / Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına Behice BORAN / Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Gündüz MUTLUAY / Ayda bir yayınlanır / Yönetim yeri: TİP Genel Merkezi, Piyerloti Cad. 21/3 Çemberlitaş - İSTANBUL Tel.: 22 86 20 / Abone: 12 sayı için 60.— TL. Yurtdışı: 120.— TL. / Dizgi-Tertip-Baskı: KENT Basımevi / Son Baskı Tarihi: 16.7.1978 / Cilt: Dostlar Mücellithanesi Tel. 26 31 23